

Koledar za maj 1918.

Namen apostolstva molitve za maj, določen od sv. Očeta:

Spoznavanje in ljubezen do prečistega srca Marijinega.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni so poleg še vse nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sreda	Filip in Jakob	Šmarnice	Ljub. stolnica	} Sv. Tomaž pri Vel. N. Sv. Bolfank Sv. Lenart
2	Četrtek	Atanazij	Škof. in duh., kateri trpijo pregan.	Trebelno	
3	Petek	Najden. sv. K.	Pravo češčenje sv. Križa	Sv. Križ p. L.	
4	Sobota	Florijan	Odvrnitev požarov in povodnji	Kamna gor.	
5	Nedelja	Pij V. p.	Zmaga sv. Cerkev	Št. Gotard	} Jarenina
6	Poned.	Janez Ev.	Mlad. ki so vsled voj. pri štud. ovir.	Orehok	
7	Torek	Stanislav m.	Poljsko	Lj. Sv. Flor.	} Sv. Jakob v Slov. gor. Sv. Ilj v Slov. gor.
8	Sreda	Mihael nada.	Ljubljanska stolna cerkev	Šmih. p. N. m.	
9	Četrtek	Vneb. Krist.	Povzdigovanje srca k Bogu	Rakitna	
10	Petek	Antonin	Blagoslov vrtov in polja	Javor	
11	Sobota	Mamert	Gospodarji in gospodinje	Nova Štifta	
12	Nedelja	Pankracij	Priprava za prihod Sv. Duha	Kopanj	} Svičina
13	Poned.	Servacij	Stanovitnost v dobrem	Knežak	
14	Torek	Bonifacij	Sotrudniki in bravci Bogoljuba	Fará p. Kost.	} S. Jurij n. P. Sp. Iv. Km.
15	Sreda	Zofija	Krščanske matere	Stara c. p. K.	
16	Četrtek	Janez. Nep.	Praga; spovedniki in spovedanci	Nova Oselica	} Sv. Lenart v Slov. gor.
17	Petek	Paškal	Bratovščina sv. Rešnjega Telesa	1/2 Mek. 1/2 K.	
18	Sobota	Venancij	Duh prave ponižnosti	Lesce	
19	Nedelja	Binkošti	Birmanci	Breznica	} Sv. Rupert v Slov. gor.
20	Poned.	Bernardin	Darovi Sv. Duha	Dobrova	
21	Torek	Valens	Srečna vrnitev vojakov	Prem	} S. Tr. v S. gor.
22	Sreda	Julija	Vdove in sirote vsled vojske	Catež p. Tr.	
23	Četrtek	Deziderij	Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani	Krško kap.	} Negova
24	Petek	Marija pom.	Zmaga in povišanje sv. Cerkve	Ljub. križan.	
25	Sobota	Gregor VII. p.	Sv. Oče in politika	Godovič	} Sv. Benedikt v Slov. gor.
26	Nedelja	Sv. Trojica	Trdna živa vera	S. Troj. p. Tr.	
27	Poned.	Beda	Zanemarjeni otroci	Ljubno	} Sv. Ana na Kremp.
28	Torek	Avguštin	Katoliško gibanje na Angleškem	Sv. Helena	
29	Sreda	Magdalena	Notranje zadeve v Avstriji	Sv. Duh	} Sv. Jurij v Slov. gor. Sv. Bolfank Marija Snež.
30	Četrtek	Sv. R. Telo	Češčenje sv. Rešnjega Telesa	Rateče	
31	Petek	Angela	Naše redovnice; vsi v maju umrli	Kranj	

Odpustki

za mesec maj 1918.

1. Sreda. Sv. Filip in Jakob. Popolni odpustek udom družbe Sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev.

2. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

3. Petek, prvi v mescu. Najdenje sv. Križa. Pričetek pobožnosti šestih petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega; glej spodaj. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa kakor včeraj; d) vsem, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo svete zakra-

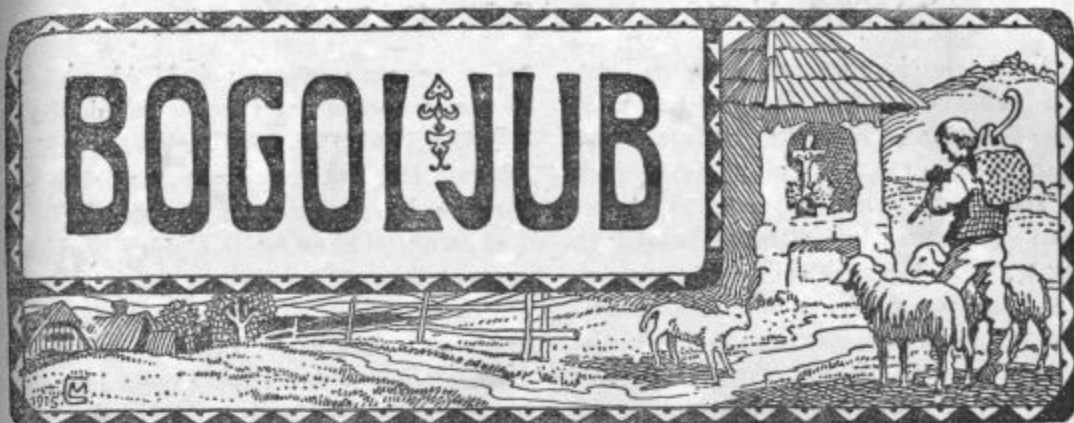
mente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta.

5. Nedelja, prva v mescu. Sv. Pij. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega dvakrat, če enkrat obiščejo bratovsko cerkev.

8. Sreda. Prikazen sv. Mihaela. Popolni odpustek udom bratovščine za duše v vical danes ali v osmini.

9. Četrtek. Vnebohod Gospodov. Popolni odpustek: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih štacijskih cerkv; glej seznam odpustkov za Velikonoč v 4. številki »Bogoljuba«; b) udom bratovščine naše ljube Gospe

BOGOLJUB

Hvaležne ovčice najboljšemu pastirju.¹

Pozdravljen
na dolgi apostolski poti
naš vzorni škof in nadpastir,
voditelj k Sreči in Dobroti,
pozdravljen!
Pred dvajsetimi leti,
ko v dolih so žareli beli cveti,
ko majnik je z bregov dehtel,
Tvoj apostolski dan se je pričel,
Tvoj dan trpljenja, žrtev, dela,
Tvoj bridki dan, Tvoj križev pot;
pod mitro krona trnjev je zorela,
kot ona, ki jo nosil je Gospod.
In vendar duša Tvoja ni klonila,
saj apostolstva jutro zvezda je zlatila:
Marija.

V življenja morju
njen blagoslov je vodil Tvoje veslo,
zapisal si jo s srcem v svoje geslo:
po nji, Brezmadežni, do Jezusa!
Pastir najboljši
stopil si med ovce svoje,
poznal si jih, poznale so Te Tvoje.
Ljubezen Ti utirala je pot
v svetišče vsako, v zadnji gorski kot.
Beseda Tvoja srca je budila,

Marijina zastava se razvila
je z blagoslovom Tvojih rok.
Pred tabernakelj srečna pokleknila
na Tvoj poziv
nedolžna truma malih je otrok,
da zgodaj posveti
nedolžni cvet neskončni Bog.
Najlepša misel, ki ljubezen Tvoja
ji dala je življenje,
je evharistično češčenje.
Vsa srca naj užgal bi v hostij žar,
ovčice vse priklenil na oltar.

To dan je Tvoji
Marijin praznik, majsko okrašen,
ljubezni evharistični ves posvečen,
molitve dan in dela in trpljenja,
dan Kristusov, dan svetega življenja.

Od zore v mrak
Trenutek posvečen je vsak
Bogu, ovčicam, mili domovini.

O, naj še dolgo
ta dan zatona ne pozna!
Ohrani Bog ljubljanski Te škofiji,
izpolni željo Tvojega srca:
Kraljestvo božje pridi po Mariji!

M. Elizabeta.

¹ Dne 22. maja bo dopolnjenih 20 let pastirovanja presvetlega knezoškofa ljubljanskega.

Sveta vojska zoper nenravnost.

Vojska je človekovo življenje na zemlji, je rekel stari Job. Posebno pa je še življenje kristjanovo vojska. Nebesa si moramo osvojiti in sicer s silo osvojiti (po starem bi rekli: noter vzeti) kakor kako trdnjavo, sovražnike zveličanja zmagati, samega sebe premagovati, grehe pobijati, strasti zatirati, poželjivost krotiti. Ali niso že same besede: krotiti, zatirati, pobijati, premagovati, zmagati, osvojiti, ki se v duhovnih govorih in spisih vedno rabijo, dokaz, da je krščansko življenje res vojska?

Zatirati, pobijati, zmagovati pa moramo grehe, strasti in slabe navade pri sebi in pri drugih. Pobijati moramo dalje vse napake; nobeni ne smemo dati miru. Ena sama, če ji damo prostost, lahko upropasti nas ali druge. Nesrečni Juda Iskariot je bil najbrž drugače dober človek, sicer bi ga Gospod ne bil izbral za apostola; imel je samo eno napako: preveliko ljubezen do denarja. Zadosti je bilo: sama ta ga je pognala v propad.

Zato, pravimo, moramo zatirati in pobijati vse slabo. In zato imamo različne »boje« ali »vojske«. Zadnjič je »Bogoljub« napovedal »boj bogokletstvu«. Danes oznanja »sveto vojsko zoper nenravnost.«

Sveta vojska! Tako smo nazvali delo zoper pijančevanje. Nekaterim ta beseda ni všeč; zdi se jim preostra, prehuda. Vojska — že sama beseda je ljudem zoprna, posebno zdaj, ko skušamo in okušamo to vojsko, ki je vseh grdob grdoba, kar jih je bilo še kdaj na svetu. Pa ravno mi, ki smo najgorji sovražniki vojske, pravimo, da je vojska potrebna. Ne krvava, pač pa duhovna, sveta vojska! A morebiti se tudi to komu preveč zdi: imenovati boj zoper pijančevanje »sveto« vojsko. No, če imenujemo že boj za zemeljsko domovino svet boj, naše narodne pravice svete pravice ali svetinje, koliko bolj upravičeno še imenujemo boj za nebeško domovino sveto vojsko? In kaj je boj zoper pijančevanje drugega kakor

boj za nebesa in zoper pekel? Ali niste vi, ki vam ta beseda ni všeč, še nikoli slišali, da pljanci ne bodo videli nebeškega kraljestva? Da, boj zoper nezmerno pijančevanje je boj zoper greh in žaljenje božje v različnih oblikah: je boj zoper preklinjanje, boj zoper onečeščenje dni Gospodovih, boj zoper opuščanje molitve in zakramentov, boj zoper nemir in prepir po družinah, boj zoper slabo vzgojo in pohujševanje otrok, boj zoper krvave pretepe in poboje; boj zoper sto in sto pregreh, nazadnje boj zoper neprevidno in nesrečno smrt, ki je tako pogostokrat delež pijancev, — boj za zveličanje duš. Kaj bolj svetega — razen presvetega Rešnjega Telesa samega in svetih zakramentov — kakor je boj zoper pijančevanje si je težko misliti. Zato zasluži po vsi pravici ime »sveta vojska«.

Seveda pijančevanje ni edina pregreha, ki tira ljudi v pogubo. So tudi še druge. Toda med njimi ni nobene, ki bi imela tako žalostne posledice in toliko duš na vesti kakor pijančevanje, — razen ene, ki jo pijančevanju postavimo popolnoma vstric, to je nečistovanje. Med nečistovanjem in pijančevanjem je tale razloček: Pijančevanje samo na sebi ni tako grdo kakor nečistost, le njega posledice so tako nesrečne; nečistost pa je grda in sicer najgrša že sama na sebi.

Za obe te dve pregrehi je naš Zveličar delal pokoro zlasti pri 10. postaji križevega pota: za pijančevanje s tem, ker je moral piti zoprni žolč, za nečistovanje s tem, da so ga do nagega slekli. Zato molivci križevega pota pri tej postaji molite in prosite Jezusa za te dve posebno nesrečni vrsti grešnikov; pa tudi za to, da bi Bog blagoslovil delo in trud tistih, ki si prizadevajo ta dva greha zatreti.

Poleg svete vojske zoper pijančevanje se je namreč zadnji čas organizirala sveta vojska zoper nečistovanje. No, zoper nečistost bije Cerkev boj že od pantiveka. A tukaj pa nimamo v mislih tega, da se zoper

nečistost dela v cerkvi s strogo verskimi pomočki, s pridigami in spovedjo, marveč da se dela tudi izven cerkve z bolj svetnimi sredstvi. Ustanovil se je v Ljubljani v okviru društva »Sveta vojska« poseben odbor duhovnih in svetnih gospodov, pa tudi gospa in gospodičen, ki si je izbral to nalogo, da hoče zavirati in zatirati nečistost in vse, kar vanjo napeljuje. — Nečistost imenujemo v navadnem govorjenju (izven cerkve) radi »nenravnost«. Ni sicer to prav srečna beseda, pa nimamo bolj pripravne. Nenravnost pomeni sicer malo več kakor nečistost: pomeni vse, kar je nedostojnega, kar se ne vjema s pravili lepega življenja, kar se samo na sebi še ne more imenovati nečistost, a vodi vanjo. Imenovani odbor hoče biti nekaka javna straža dostojnega življenja; zato se imenuje tudi »nравstvena straža«. Kakšen je njen namen, se najbolje vidi iz pravil, ki si jih je sestavila:

1. Nadzorovati trgovske izložbe in druge javne prostore ter zahtevati odstranitev nespodobnih razglednic, slik, kipov, plakatov, in objav vsake vrste;

2. nadzorovati časnike, knjige in knjižnice ter delati na to, da se odpravi oziroma prepreči v njih vse, kar je nedostojnega;

3. nadzorovati gledališke igre in kinematografske predstave in skrbeti, da se v njih ne predstavlja nič spotakljivega;

4. delati z vsemi dovoljenimi sredstvi zoper nedostojno in pohujšljivo modo v obleki;

5. z besedo in pisanjem buditi nравsteno zavest ter opozarjati javnost, naj posvečuje temu vprašanju potrebno pozornost ter povsod pobija in odstranjuje nenravnost. Posebno hoče buditi moralno zavest in dolžnost staršev z ozirom na število otrok;

6. posebno pozornost obrača mladini, da se od nje skrbno odstranjuje vse, kar je nedostojnega. Zlasti v tem oziru

nadzoruje stanovanja dijakov in učilnice rokodelskih vajencev;

7. poslučuje se vseh postavnih sredstev, da se odpravlja pohujšljivo življenje, kakor: divji zakoni, zapeljevanje v nečistost itd.;

8. skuša s pomočjo postavodajnih krogov doseči, da se izdado strožje postavbe zoper nenravnost, zlasti zoper javno in tajno prostitucijo ter zoper izdelovanje in prodajo nemoralnih predmetov;

9. podpira vse, kar indirektno pospešuje moralnost: boj zoper alkoholizem, krščanska društva za dekleta (Društvo sv. Marte), preskrba dela in služb, skrb za zdrava stanovanja, nedolžne zabele itd.;

10. skrbi tudi za moralno padle. Zato si stavi za nalogo, zasnovati na Slovenskem zavod za sprijene mlade deklice in padla odrasla dekleta;

11. stopi v zvezo z drugimi društvi, ki imajo enake namene; pa tudi z vsemi pristojnimi faktorji: oblastmi, poslanci, zdravniki itd.

Iz tega je razvidno, da je delokrog imenovanega odbora zelo velik in delo zelo potrebno. Predvsem je to delo potrebno seveda po večjih mestih, kjer se nesramnost posebno predrzno šopiri in kjer je prilike za greh veliko več kakor med vernim ljudstvom po deželi. Zato naj bi delovanje tega odbora po mestih podpirali po možnosti vsi dobri mestni ljudje. — Nepotrebno pa to delo ni nikjer. Posebno ne zdaj v vojski, ko se razuzdanost vedno bolj širi. Zadnje čase se slišijo pritožbe, da razbrzdanost silno narašča. Posebno ples se je zopet začel na vseh koncih in po vseh kotih. Zato je boj zoper nenravnost potreben povsod. Ne samo duhovniku v cerkvi se mora prepuščati, da se bori zoper greh; vsak, kdor kaj more, naj tudi izven cerkve z vsemi dovoljenimi sredstvi stori, da se zlo zatira. Morebiti bi se pri Marijinih družbah osnovali posebni odseki tudi za to, da bi tudi na to stran krščanskega življenja pazili, da bi bili nekaka nравstvena straža v svoji župniji.

Vsi, ki ljubite postavo božjo, dvignite se na sveto vojsko proti naraščanju nepravnosti!

Kraljica maja, Devica brezmadežna, ki si kači glavo strla, podpiraj nas v tem boju zoper moči teme!

Po Mariji k Jezusu.

I.

Začetek in konec.

Jezus Kristus, naš Odrešenik, pravi Bog in pravi človek, mora biti zadnji namen vseh naših pobožnosti; drugače so goljufive in napačne. Kristus je začetek in konec vseh stvari, zato se mora vsak truditi, da postane popoln v Kristusu. Le v njem namreč biva vsa polnost božanstva in vsa polnost milosti, čednosti in popolnosti; le on rosi na nas svoj nebeški blagoslov; le on nas poučuje; le on je naš gospodar, ki smo od njega odvisni; naša glava, ki ji moramo pripadati kot udje; naš vzor, ki mu naj postanemo podobni; naš zdravnik, ki celi naše rane; naš pastir, ki nas vodi na dobro pašo; naša pot, ki nas ne zapelje; naša resnica, ki jo moramo verovati; naše življenje, ki daje moči za dušno in telesno delo; le on nam je vse v vsem. Ni nam dano drugo ime, ki bi nas rešilo, kakor ime Jezusovo, nimamo drugega temelja zveličanja, popolnosti in nebeške slave, ko Kristusa. Vsako poslopje, ki ni zidano na tem trdnem kamenu, je postavljeno na gibljiv pesek in se bo podrlo brezdvomno prej ali slej. Vsak vernik, ki ni v zvezi z njim, je kakor mladika na vinski trti, ki odpade, se posuši in je le za v ogenj. Če pa smo v Kristusu in Kristus v nas, se nam ni bati pogubljenja. Ne angeli v nebesih, ne ljudje na zemlji, ne hudobni duhovi v peklu, in nobena druga stvar nam ne more škodovati, ker nas ne more ločiti od ljubezni božje, ki je v Kristusu. — Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu premoremo vse, dajati čast in slavo Očetu v edinosti s Svetim Duhom, napraviti sebe popolne in biti bližnjemu kakor prijetna vonjava onostranskega življenja. (Kraljica Src, str. 45, prva resnica.)

Na tej podlagi sloni nauk blaženega Grinjona o pravi pobožnosti do presvete Device, ki ga začnemo razlagati v Bogoljubu. Pravo duhovno življenje obstoji v tem, da se trdno oklenemo našega Gospoda Jezusa Kristusa in da postanemo njemu podobni, tako da moremo s sv. Apostolom vzklikniti: »Kristus je moje življenje. Nič več ne živim jaz, marveč Kristus živi v meni.« Kje pa in kako najdemo našega Gospoda Jezusa Kristusa, da se ga oklenemo in mu postanemo podobni?

Jezusa najdemo pri Mariji, in z Marijino pomočjo mu prav lahko podobni postanemo.

Že angeli so prvič našli in molili Jezusa pri Mariji; pri njej so ga našli tudi mnogi svetniki stare zaveze in ga najdejo vsi izvoljeni do konca sveta.

Ko je presveta Trojica sklenila, da odreši zgubljeni človeški rod, se je ponudila druga božja oseba, edinorojeni Sin božji, da sprejme človeško naravo in jo združi z božjo v eni osebi, tako da bode imenovan učlovečeni Bog. Kot človek bi trpel in umrl za vse grešne Adamove otroke, kot Bog bi pa dal neskončno vrednost svojemu zadoščenju in tako rešil človeštvo večne smrti in odprl vrata nebeška vsem, ki se hočejo udeležiti njegovega zasluženja.

Da bi človek postal, si je izvolil za mater Devico Marijo. Poslal ji je nadangela Gabrijela, da ji naznani sklep neskončnega usmiljenja in ljubezni božje, ter jo vpraša, ali hoče postati Mati božja. Ko jo nadangel zagotovi, da bo spočela od Sv. Duha in ostala vedno devica, Marija ponižno od-

govori: Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi! Ko je zadnjo besedo izgovorila, jo obsenči moč Sv. Duha in Beseda, namreč edinorojeni Sin božji, postane človek, Marija Devica pa njegova mati, torej **božja Mati**. Nadangel Gabrijel se globoko skloni pred Marijo ter v imenu svojem in vseh angelskih zborov moli Jezusa, učlovečenega Boga, skritega v Mariji Devici kot v najkrasnejšem, najdragocenejšem, najsvetejšem tabernakeljnu.

Za angeli sta našla in molila Jezusa, še vedno skritega v Mariji, dva največja svetnika stare zaveze, njegov predhodnik **Janez Krstnik**, ki je od veselja poskočil v pričujočnosti Jezusovi, ter **Jožef** njegov varih in rednik, ki je bil poročen z Marijo Devico in zato njen pravi mož. Našla sta in molila Jezusa v Mariji tudi roditelja sv. Janeza Krstnika, duhovnik **Zaharija** in njegova žena **Elizabeta**, o katerih pravi sv. Duh: »Biša sta pa oba pravična pred Bogom, živeča po vseh Gospodovih zapovedih in postavah brez napake.«

Ko se je pa Jezus v betlehemski votlini rodil, je prišel iz nebes ves angelski zbor svojega Kralja molit, mu slavospeve prepevat in mir oznanjat ljudem, ki so dobre volje. In zopet so našli angeli božje Dete Jezusa pri Mariji, njegovi Materi in svoji Kraljici. Eden izmed njih, brzkone, nadangel Gabrijel, hiti oznanjat priprostim, pobožnim pastirjem, ki so čuvali svojo čredo in skoraj gotovo zdihovali po obljubljenem Odrešeniku veliko veselje, ki bo veljalo vsemu ljudstvu, ker »danes je rojen v Davidovem mestu Zveličar, ki je Kristus Gospod.« Pastirji hitro vstanejo, vzamejo primerne darove in hité v Betlehem, kjer najdejo Marijo in Jožefa in Dete v jaslih položeno.« Malo pozneje pridejo za čudovito zvezdo, ki se je prikazala na jutrovem, trije Modri, sv. Trije Kralji, iskat po dolgem, nevarnem, trudapolnem potu, novo-

rojenega Kralja, obljubljenega Odrešenika sveta. In kje najdejo tudi oni Jezusa?

Sv. evangelij jasno pove: »najdejo Dete z Marijo, njegovo Materjo.« »Ko je štirideseti dan po rojstvu presveta Mati prinesla svoje božje Dete v jeruzalemski tempelj, ga je v Marijinem naročju spoznal za svojega Zveličarja sivolasi starček Simeon, kateremu je bil sv. Duh obljubil, da »ne umrje prej, dokler ne vidi Mesija (Maziljenca), Kristusa Gospoda.« Pri Mariji je našla in spoznala Jezusa tudi pobožna Ana, ki pri štiriinosemdesetih letih ni šla od templja, ampak je s postom in z molitvami služila Bogu noč in dan. In vsi, ki so iskali Jezusa v Betlehemu, v Egiptu, v Nazaretu in na apostolskih potovanjih, so ga našli pri Mariji in z Marijo. A Marijo najdemo tudi poleg križa Jezusovega, Jezusa pa na križu umirajočega z Marijo in pri Mariji, tudi na Kalvariji! V Marijinem naročju najdemo s križa sneto Jezusovo mrtvo telo, ki je z Božanstvom vedno združeno. Pri Mariji vidimo naprej od smrti vstalega Zveličarja, obdanega od nebrojnih trum angelov in svetnikov, ki se z njo vesele in prepevajo: aleluja!

V pričo Marije Device se Jezus dvigne z lastno močjo, proti nebesom. In zdaj, ko sedi na desnici svojega Očeta, ima poleg sebe svojo ljubo Mater Marijo, katera je edina prava Kraljica nebes in zemlje, angelov in ljudi.

Pri Mariji Devici so torej našli Jezusa, svojega Kralja, angeli; našli so ga pastirji, zastopniki priprostih vernih stanov; našla duhovnik Zaharija in njegova plemenita žena Elizabeta, zastopnika izobraženih pobožnih slojev; našla starčka Simeon in vdova Ana, zastopnika pravičnih starostih; našli so ga sv. Trije Kralji, zastopniki poganskih narodov, ki so po Mariji in pri Mariji našli **Odrešenika**. Tam ga najdemo tudi mi. Pri Mariji ga moramo iskati. Po Mariji torej k Jezusu!

Z. C. M.

(Dalje.)

Po Mariji -k Jezusu!

Marija! Majnik gre čez trate
in trosi cvetja na ravni,
prepeva pesmi, misli nate,
vonjav najdražjih siplje zate.
da log in gaj žari, dehti.

Na vsakem bregu ti je zgradil
majlepši majniški oltar,
zelenje sočno je pomladil,
ob vznožju šmarnic je nasadil,
vžgál solčne luči večni žar.

Glej, s prošnjo zrem oltarje tvoje:

»Vsa jutra, ki zbudi jih maj,
Marija, v tempelj duše moje
položi ljubko Dete svoje
in zemski maj bo meni raj.«

M. Elizabeta.

Kraljica majnika.

Oj, Kraljica majnika,
klanjajo se Ti rodovi,
ko prihajaš med cvetovi
k nam, oblagodarjena!

Oj, Kraljica majnika,
žalost Ti odseva z glave:
kamor zreš — rdé planjave
od krvi se in solza ...

Oj, Kraljica majnika,
z nami Te slavi cvetlica,
rož prelepih krasotica:
razcvetela šmarnica.

Oj, Kraljica majnika,
v zarji se rdi krvavi
nam nebo ... O, naj kaže v pravi
dom vsem padlim vrh zvezda!

Oj, Kraljica majnika,
prišla z rajske si višine
v cvetne gaje k nam v nižine —
kaj da nisi radostna?

Oj, Kraljica majnika,
križemsvet povsod razgnani
kličemo Ti v prošnji vdani,
zapuščenj iz dna srca:

Oj, Kraljica majnika,
bodi zarja vzhajajoča,
dragi mir nam znanjajoč
vsled trpljenja Jezusa!

Retenjski.

Krasno ogledalo krščanskemu ženstvu:

Sv. kneginja Elizabeta.

(Dalje.)

Kakó se je oblačila.

Sv. Duh pravi: »Oblačilo na životu in smeh na zobeh in hoja človeka kažejo, kaj da je.« Torej: obleka razodeva človeka. Ako vidimo koga v prav umazani obleki, ne bomo rekli, da ljubi snago, ampak da je umazanec. Če pa vidimo koga prvič, ko ga še ne poznamo, pa v snažni četudi siromašni obleki, bomo sodili o njem, da je snažen človek in se nam prikupi. Ravno tako: ako vidimo koga prav nečimrno

in lišpavo oblečenega, ne bomo rekli, da je ponižen in skromen, ampak da je prezet in bahav. Stanu primerna preprosta pa čedna obleka razodeva umerjenega, skromnega, čednostnega človeka. Ta-

žamet, ona pa, vladarica, se je nosila sicer stanu primerno kot kneginja tiste dobe, a vendar tako umerjeno, da ni kazala nobene posebnosti, ni vzbujala nikake pozornosti. Prava čednost ne

Majniška kraljica.

o nam razodeva tudi sv. Elizabeto njena obleka.

Na njenem bogatem deželnem dvoru so mnoge dvorjanke kar šumele v svili in

kaže posebnosti, ampak je neznamenata, preprosta.

Še bolj se je pa Elizabeta utrdila v tej preprostosti ob temle dogodku: Na neki

velik praznik se poda sv. kneginja ob mnogoštevilnem spremstvu in kakor je zahteval dvorni predpis, v bogati, z zlatom in biseri okrašeni obleki k sv. maši doli v Izenak. Ko pride v cerkev, pozdravi najprej Gospoda Jezusa v presv. Reš. Telesu, potem pa po svoji navadi upre oči v njegovo podobo na križu. Kakor blisk ji prešine srce milost božja, da spozna velik razloček med križanim Jezusom in med seboj in govori sama pri sebi: »Tukaj visi tvoj Bog na križu nag, ti pa, malopridna stvar, si v dragih oblačilih. Trni mu prebadajo glavo, tvojo pa lepotiči zlata krona!« Ta misel jo tako presune, da kar omedli. Prestrašeno spremstvo jo dvigne in nese na čisti zrak ter ji moči obraz s hladno vodo. Ko se kneginja zave, trdno sklene, da hoče odzdaj dalje dati slovo vsemu lišpu in samo takrat obleči dragocena knežja oblačila, kadar bo to zahteval njen mož ali kadar se bo ob kaki slovesnosti morala pokazati kot deželna grofinja.

In od takrat dalje je iz ljubezni do ponižnega Jezusa nosila le prav navadno, preprosto in ponižno obleko. Takrat je bila taka moda, da so nosile visoke gospe pisano obleko z dolgimi vlečkami, prav našopirjeno nagubane ovratnike in rokave, pa lase, prepletene s svilnatimi trakovi. Vsemu temu se je sv. Elizabeta odrekla. Začela je tudi druge gospe pregovarjati, naj opuste tako nečimrno obleko in jim je sama pošiljala vzorce bolj preprostih in skromnih krojev. Tako je apostolsko delovala tudi med drugimi svojimi tovarišicami.

Kajne, treba bi bilo več takih »Elizabet« tudi med našim ženstvom (posebno med dekletimi); ker nečimrnosti je tudi med našim ženstvom veliko. Posebno zdaj med vojsko je šla v klasje. Čim bolj so ljudje lačni, bolj potratno se oblačijo. Čim bolj jih Bog tepe, tem bolj se napihujejo. Čim manj je fantov-ženinov, tem bolj jih pričakujejo. Bo kmalu veljala tista preroka Izaia: »In sedem žensk bo tisti čas zgrabilo enega moža rekoč: Svoj kruh bomo jedle in v svoja oblačila se bomo oblačile, le po

tvojem imenu naj se imenujemo, odvzemi nam sramoto!« Iz. 4 1.

Ampak kdor se na obleko zanaša, temu se slabo obnaša. — No o tem je dekletom dal Bogoljub že lani dovolj naukov, pa tudi malo soli in popra, ko je pisal o gizdavosti v Marijinih družbah. Opazilo se je, da je zadel na veliko in bolečo rano. Mnoge je zaskalelo.

Ob tej priliki pa še eno besedo o tej stvari s t a r š e m, zlasti m a t e r a m. Kakšno pa? To-le: Če so dekleta v noši neumne, so te njihove neumnosti največ krivi starši, zlasti matere, ker imajo tako slepo ljubezen do svojih otrok, da jim vse puste in vse kupijo, kar jim pade v zmešano glavo. — Potem pa še mati s praga pogleduje za »napucano« hčerjo in si vsa srečna misli: »Jej, naša je pa taka, da ji ga ni para v celi fari! Ni spak, če ne dobi najmanj barona.« Pamet, mati, pamet! Če je mladi ljudje nimajo, imejte jo vsaj vi! Če hčer tako neumno košatite, se samo smesite pred pametnimi in poštenimi ljudmi. Pa hčer izpostavljate zapeljivcem in sramoti in kaj rado se pripeti, da pride za tako našemljeno hčerjo v hišo ne ženin, ampaj nekaj drugega... Potem pa mati tarna in vzdihuje.

Torej, ljube matere, da ne bo takega tarnanja pri vas, bodite pametne kakor sv. Elizabeta, pa učite svoje otroke ponižnosti v noši! Tembolj pa skrbite, da vam bodo lepe in okrašene na duši s čednostmi!

Pa tudi še pri malih otrocih se s tistim neumnim lepoticenjem veliko greši, posebno pri deklicah. Pogosto se vidi, kako deklicam na vse mogoče načine navijajo lase, navezujejo vanje trakove in drugo šaro. Pa jo občudujejo, kako je »pipi« itd. Tako se otroku v najnežnejših letih zastrupi drobno srce z nečimrnostjo in prevzetnostjo. Ko pa zrastejo, so svojeglavne in občutljive čez mero ter živa pokora svojim staršem. Sami so si spletli šibo. Prav se jim godi, samo škoda je otrokove duše.

Tudi fantiče vedno bolj razvajajo po kmetih z gosposko ukrojeno obleko. Ko pripclja v cerkev, bi človek mislil, da je sit-

ček kakega mestnega uradnika. Oh, kaka nespametna ljubezen in kaka kratkovidnost! Potem pa zraste iz malega našemljenca velik postavljač in zapravljivec, ki bo morda vse pognal, da mu še kmetiška suknja ne bo ostala. Če mu pa kaj ostane, bo trd do svojih staršev. Skušnja uči, da čim bolj so starši s svojimi otroci mehki, tembolj so potem otroci z njimi trdi. In čem mehkejša je vzgoja, tem bolj trmasti postanejo otroci. Sam sv. Duh pravi: »Kdor svojega hlapca z mladega mehkužno vzgaja, bo potem čutil njegovo trmo.« Preg. 29, 21. Kar je tu rečeno o hlapcu, velja še bolj o sinu in hčeri.

Torej ljubi stariši, zlasti matere, ne sramujte se svojega lepega, poštenega kmetiškega stanu, pa ne natikajte nase in na svoje otroke nepotrebne pavovega perja v obliki raznega gosposkega kroja in lišpa! Bodite v svoji družini »Elizabete«.

Sam sv. Duh vam naroča: »Žena naj se ne lišpa v zunanosti, s pletenimi lasmi ali obešeno zlatnino ali z oblačili, marveč v tajnosti svojega srca z neminljivim lepotičjem krotkega in tihega duha, ki je pred Bogom dragocen.« (I. Peter 3, 3. 4.)

Prav posebno pa so poklicane Marijine hčere in med temi zlasti šivilje, da se prepreči med ljudmi gizdavost in potratnost. Dobra, pametna šivilja lahko v tem oziru silno veliko dobrega stori in slabega zabrani. Ne bojte se zamere lahkomišljenk! Nespametnim in pogosto nedostojnim kromjem se odločno ustavite in nasvetujte dostojne in bolj preproste! Če vam kaka lahkomišljenka nevoljno hrbet obrne in svoje blago drugam nese, svobodno ji; brez nje boste že živele. Ne bodite sužnje ženskih kapric, ampak samostojne v mejah dostojnosti in poštenosti! Naj se ve daleč na okoli o vsaki izmed vas: ta šivilja je pametna in sprejema samo pametna in dostojna naročila. Če je pa katera tako popustljiva, da ustreza vsem ženskim muham, se nabere tujih grehov kakor berač mraza. Nikdar se ne sme nedostojnosti potuha dajati, tudi zaradi dobička ne!

Na najpopolnejši način pa se je odpovedala Elizabeta vsej svetni lepoti in nečimrnosti glede obleke na tale način: Potem ko je bila vdova — a stara šele 24 let! — je šla v frančiškanski samostan v Izenaku, je položila tam v cerkvi roke na oltar in napravila obljubo, da se odpove vsej lastni volji, vsej svetni lepoti ter vsemu, kar je Zveličar rekel zapustiti. Frančiškanski gvardijan ji je odrezal lase (s katerimi ženske tudi večkrat nečimrnost uganjajo), jo oblekel v rašovnato obleko in jo opasal s štrikom. Oblečena v spokorno obleko, prevezana s pasom in bosa — to je bila torej obleka, s katero se je turinška kneginja, kraljeva hči ogrska, odslej postavljala... To je bila njena obleka do smrti; taka je bila doma v svojem stanovanju, tako nastopala tudi pred svetom.

O ti modra, prebrisana žena, kako izvrstno zameno si naredila! Ti si pač vedela, česar žalibog velika večina ljudi, tudi pobožnih, ne ve, kako neprecenljivo bogastvo in kaka nepopisna lepota je skrita v taki ponižnosti in revščini, kakor si si jo ti izbrala. Izvolila si si najboljši del, ki ti ni bil in ne bo nikoli odvzet.

Sv. Elizabeta je bila tretjerednica in je patrona, vzor tretjerednikom. Matere, mnoge izmed vas ste tudi tretjerednice; pa lišpate svoje otroke ali vsaj puščate, da se lišpajo in nosijo čez svoj stan. Kako gre to s tretjim redom skupaj? Kje je duh tretjega reda, duh ponižnosti in spokornosti? Kako bo tretji red svet prenovil, če ne bo v njem več duha Elizabetnega in Frančiškovega?

Krščansko ženstvo, uči se od kraljeve hčere, zaničevati svet in njega praznoto! Uči se skromnosti in preprostosti v noši, v laseh, v vsem! Odpovej se hudemu duhu in njegovemu napuhu! Uči se spoznavati, kaj je prava, resnična in neminljiva lepota, visokost, bogastvo in slava! Svet preide in njegovo poželjenje. Le kdor bo z golim Jezusom delil njegovo uboštvo, se bo lesketal ž njim v slavi.

M. Štulzar

Bog je ljubezen!

(Dalje.)

Glej — srce!

Vse to, kar smo dosedaj premišljevali o božji ljubezni, je Zveličar nanovo potrdil in še jasnejše pokazal s tem, da nam je v naših časih razodel svoje Srce.

Neki pobožen redovnik, ki še ni ničesar vedel o razodetju božjega Srca v Paray le Moniaiu, je premišljeval Zveličarjevo božjo ljubezen, pa je zaklical: »Odkar je prišel k nam Zveličar, bi moralo biti zaupanje prva in glavna čednost grešnikov.« Kaj naj rečemo potem pa mi, ko gledamo pred seboj Gospoda, ki stoji pred nami in nam kaže sam s prstom svoje Srce, svojo ljubezen, govori o njej, da bi razpršil zadnjo meglico dvoma? Ali ni to tisto Srce, ki je rimskemu vojaku Longinu odgovorilo na smrtni sunek s sulico s tem, da mu je podelilo ne samo milost odpuščanja, ampak da ga je napravilo za svetnika, mučenika? Ali to Srce ne hrani grešnikov s tisto krvjo, katero so mu sami prelili, kakor hrani pelikan svoje mladiče iz lastnih prs, ki mu jih razkljujejo? Ali ni to tisto srce, ki je po besedah sv. Vincencija Fererskega hotelo biti ravno za to s sulico prebodeno, da pokaže grešnikom pravi vir odpuščanja? Ali ni to tisto srce, ki nam kliče iz tabernaklja: »Pridite! K meni! Vsi!«? Ali ne muči tega srca neizrekljiva želja, da bi podelilo vsem odpuščanje in rešitev — in ali ne pogasimo, utešimo te njegove želje ravno s tem, da mu prinašamo svoje grehe in zmote in ga srčno prosimo pomoči in odpuščanja?

Zato ni čuda, da ravno tisti svetniki, ki jim je Zveličar posebno razodel svoje Srce, najbolj priporočajo grešnikom zaupanje. Življenje sv. Jederti nam pripoveduje celo vrsto takih misli in naukov. Blažena Marjeta se zopet in zopet vrača k tej resnici: »Presveto Jezusovo Srce je prestol usmiljenja, kjer so najrevnejši sprejeti najboljše.« Neki redovnici piše: »Nikar se ne razburjajte, če ste storili

kakšno napako! Kajti razburjenje, nemir in prevelika nestrpnost oddalji naše srce od Boga in prežene Jezusa Kristusa iz srca. In če želimo odpuščanja, se obrnimo do božjega Srca, naj milostno zadosti mesto nas božji pravičnosti. Recimo temu najljubeznejšemu Srcu čisto zaupno: »O moja edina ljubezen! Plačaj ti za svojega ubogega služabnika; popravi ti, kar sem zagrešil jaz.« Na ta način nam grehi večkrat celo zelo koristijo, ker nas ponižajo, ker nam pokažejo, da smo sami prazen nič.«

Poslušajmo še, kaj pravi njen spovednik, pater de la Colombière (Kolombiér), ta zvesti učenec sv. Franciška Saleškega: »Če bi bil jaz na vašem mestu,« piše neki preveč vznemirjeni duši, »bi se takole tolašil: Rekel bi Bogu prav zaupno: Gospod, glej tukaj dušo, ki je na zemlji, da preskuša tvoje čudovito usmiljenje in da je pokaže nebesom in zemlji v vsej njegovi neskončni lepoti. Drugi te slavijo s tem, da so v čednosti zvesti in vztrajni in tako kažejo svetu, kako močna je tvoja milost in kako radodaren si svojim zvestim služabnikom. Jaz pa te bom slavil s tem, da pokažem svetu, kako dober si grešnikom; kako zelo prekaša tvoja usmiljenost vso hudobijo greha; kako je nič ne more omajati; da grešnik ne sme obupati, če bi še tolikokrat in take grehe ponavljal. O moj prelubeznivi Zveličar, res je, da sem te hudo razžalil; toda razžalil bi te še hujše, če bi mislil, da nisi toliko usmiljen, da bi mi odpustil. Zastonj mi nastavlja satan vsak dan svoje zanjke: če mi oropa tudi vse drugo, trdnega zaupanja v tvoje usmiljenje nikdar! In če bi svoj greh ponovil tudi stokrat in če bi bile moje hudobije še stokrat večje, kakor so res, bi vendar v te zaupal! — Ko bi tako odmolil, bi mi ne bilo nič več težko, samo da popravim svojo napako in storjeno pohujšanje. Potem bi pa začel Bogu služiti znova in še bolj goreče in

tako mirno, kakor da bi ga še ne bil nikdar razžalil.«

Neka druga sveta oseba (M. Marija Saleška) piše: »Če bi storili kakšno napako tudi pri vsakem dihljaju, pa jo takoj zopet popravili, se Bogu nanovo darovali, nam take napake nič ne škodijo. Zveličar ne gleda toliko na napake, kakor na korist

napak. Če porabimo napake za to, da smo ponižnejši, krotkejši, potem nam ne odtujijo njegovega Srca. Za dušo je namreč velika milost, da postane na svoje slabosti pozorna. To ji najbolj pokaže, kako dobrotljiv je Bog, koliko so vredne Kristusove zasluge.«

(Dalje.)

Srce se je vrnilo ...

Marija, glej, srce se je vrnilo,
ki daleč je na krive poti zašlo,
srce Te je ob pozni uri našlo,
na Tvoje prsi se je naslonilo.

Globoke rane Tebi je odkrilo,
težave svoje upno razodelo.
Kraljico svojo je srce objelo,
vani upanje se zopet je vrnilo.

Ob Tebi trudno hoče se spočiti,
kreposti novih in moči nabrati,
ki potrebuje jih na pot do cilja ..

Ob Tebi žejno se želi napiti,
ob Tvojem viru grehe si oprati,
otresti se peklenskega nasilja.

Limbarski.

Vzor-redovnica.

† Cast. Mati Terezija Heidrich.

Še žive svetniki med nami. Ta zavest nas je navdajala Velik teden, ko se je nagibalo k svetemu koncu sveto življenje naše globoko spoštovane, nepozabne provincijalne prednice, uršulinke M. Terezije Heidrich.

Čudovito zagori solnce, preden zatonje; ne more odtod, da ne pošlje vsaki bilki posebej še en žarek, še en zadnji pozdrav. Na pragu večnosti duša ne skriva več svojega bogastva, svoje lepote. Vse življenje je skrivala blagopokojnica svojo svetost z globoko ponižnostjo, a zdaj, v najbližji bližini velikega Boga je prekipelo njeno srce in zagoreli so plameni božje ljubezni, da smo jih videli in se greti ob njih. Njena Boga polna duša je gledala, molila in ljubila samo Jezusa. »Moja sladka ljubezen, ljubim te nad vse! Moj Jezus, tvoja sem, res sem vsa tvoja in tvoja bom večno!« Ti izlivi ljubečega srca so kipeli neprestano drug za drugim na dan, to so

bile sklepne molitve čistega življenja, zadnja zahvalna pesem po dolgi, veličastni službi božji.

Veliki četrtek smo se poslavljale od ljube matere. Bili so ginljivi prizori. Za vsako svojih duhovnih hčera je imela ljub, prijazen pogled, vsako posebej je blagoslovila z besedami: »Jezus vas posvetil.« Bilo je v njeni besedi nekaj tako prisrčnega, kot bi hotela v vsako srce posebej vtisniti Jezusa, v vsako izliti vso svojo veliko ljubezen. Na vprašanje, če je Veliki četrtek zvečer kaj počivala, je odgovorila: »Ne, bila sem ves večer z Jezusom na Olski gori.« In Veliki petek: »Ponoči sem bila z Jezusom v ječi, podnevi pa na križu.« Veliko nedeljo je rekla: »O vem, Jezus je vstal od smrti, jaz pa moram še nekoliko vztrajati na križu.« Še dva dni je prenašala s potrpežljivostjo, z zahvalo in veseljem mučno trpljenje. Tisti blaženi, ljubki smehljaj, ki je pričal vse življenje o njeni

dušni lepoti in notranjem miru, je blažil tudi še zadnje dni njeno v čudoviti mladostni svežosti ohranjeno obličje. »O, kako sem vesela, o, kako sem srečna!« je vzkliknila v predokusu nebeške blaženosti. Potem pa je napočilo zanjo jutro večnega dne, velikonočni torek ob 3. uri zjutraj je poklical Jezus svojo zvesto služabnico v rajsko velikonočno veselje. Resnično, sveta smrt po svetem življenju!

M. Terezija je bila rojena 8. junija 1840 v Ljubljani, v uršulinski red je vstopila 1. januarja 1860 in se posvetila Bogu s slovesnimi obljubami 22. junija 1864. Petintrideset let je bila učiteljica na vnanji uršulinski šoli in med takratnimi učiteljicami zaradi svoje krotkosti in ljubeznivosti najbolj priljubljena. Kako je pa tudi znala vzgajati otroška srca in jih dvigati tja gor, kamor je hrepenelo njeno srce! Kako nas je pripravljala na prvo sveto obhajilo! Noben trud ji ni bil preveč, da bi čimbolj vnela mlada srca za najvišjega Gosta. Pozneje ji je poverila pokorščina najvišje samostanske službe: bila je 16 let voditeljica novink, 12 let prednica, 11 let pa provincijalna prednica združenih avstrijskih uršulink.

»Kot prava, sveta uršulinka hočem živeti in umreti,« tako je sklenila blaga pokojnica že v prvih redovnih letih in njeno življenje samo govori, kako natančno in dosledno je vršila ta svoj sklep. Bila je res sveta redovnica, vedno združena z Bogom. Kakor sv. Tereziji, njeni patroni, je bila tudi njej molitev edini živelj, vsakdanja hrana in vsa notranja sreča. Po več ur je klečala nepremično pred Najsvetejšim, globoko zatopljena v premišljevanje. O občevanju z Bogom piše: »Bog v meni in jaz v Bogu! O sladki vonj molitve, blaženi vzlet v večno domovino, Velikanoč duše, odhod k Bogu! Ti božja, premišljujoča molitev, ti dopolniš ono združitev, po kateri Jezus tako hrepeni. O Bog, daj, da najdem tisto, ki ti vse da; kar sem, ki me z vsem združi, kar si ti! Samo eno važno opravilo imam: združitev z Bogom in molitev.« Njena molitev n^h bila navadna, Bog je vodil

njeno čisto dušo po višjih stopnjah, da se je izgubljala, potapljala v njem. »Bog, samo Bog!« te besede so ji zadoščale za večmesečno premišljevanje brez vsake knjige. Vsako četrtno ure je pohitela v božjo navzočnost. Sama piše: »Božja navzočnost je včasih tako čutna v moji duši, da gledam Boga bliže kot samo v veri. Čutim se v Bogu od zunaj in znotraj. Obličje Jezusovo je vedno pred mojo dušo. Jezusovi pogledi mi slede povsod. Pred zaničevanim Jezusom je bila moja duša ves dan v globokem ponižanju. Med povzdigovanjem me je božja navzočnost vso prevzela.« Kaj je morala uživati ta Boga polna duša, če je pri vsej svoji skromnosti toliko razodela! Vsak petek popoldne ob 3. uri je klečala v koru, zatopljena v Križanega in solze ljubezni so ji polzele po licih. Ko je bilo dovoljeno vsakdanje sv. obhajilo, je napisala: O, kako sem srečna, da sem dočakala to veliko milost! Poleg nebes ni nič tako vzvišenega kot tabernakelj in z Bogom zedinjena duša. Gospod, le reži, le žgi, samo sveto obhajilo mi pusti!«

V molitvi je zajemala pokojnica vso svetost in temelj svetosti, globoko ponižnost, ki je bila najznačilnejša poteza njenega lepega značaja. V najvišjih samostanskih službah se je smatrala za najmanjšo, najnevrednejšo. Naj govori sama: »O Bog, postavi me na najnižji prostor, potem imam trdna tla! O skrito življenje, kako te ljubim! Moje bistvo je najgloblji nič. O Bog, prenašaj najnevrednejšo svojih stvari!« Po duhovnih vajah je napisala med svoje sklepe: »Ponižnost, ponižnost, globoka ponižnost!«

Iz velike ponižnosti je izvirala njena vseobsežna sestrińska ljubezen. Njeno blago srce ni znalo žaliti, le razveseljevala je vse, ki so prišli v njeno bližino. Če ni mogla ničesar stisniti v roko, je imela za vsakega vsaj prijazno besedo, ljubeč nasmeh. V rekreaciji (odpočitku) je bila provincijalna prednica duša in središče veselosti in življenja. Tako pristrčno se ni nihče smejal kot ona. Zanimala se je za vsako stvar. Tudi za najmanjšo učenko, ki ji je hotela

pokazati svojo spretnost na glasovirju, je našla blaga mati ob vseh skrbih dovolj časa, da je le otrokom napravila veselje. Kot prednica je imela vedno odprto roko za vsako potrebo, na vsako prošnjo. »Čim več dam, tem več dobim,« je navadno rekla. Njena ljubezen je obsegala brezizjemno vse ljudi, ves svet. Kot sestra pred tremi leti umrlega preč. g. misijonarja Karla Heidricha, se je zelo zanimala za misijone in je veliko darovala in molila zanje. Posebno goreče se je spominjala v svojih molitvah pravoslavnih, kakor kaže njen zapisnik.

Hvaležnost, posebno svojstvo svetih, je bila tudi njej v veliki meri lastna. Zahvala je bila vedno na njenih ustnicah, zahvaljevala se je za vse, za ponižanje in trpljenje prav tako in še bolj kot za veselje. Posebno je bila Bogu hvaležna za izvanredne milosti, ki jo je ž njimi obsipal. Nekaj pred smrtjo je vzdihnila: »O Bog,

kako je mogoče, da deliš meni take milosti!«

V teh vrsticah se skrivajo le medli žarki, slabotni odsevi one nepopisne dušne lepote, ki jo je hranila naša blagopokojnica v skritem življenju za Njega, po katerem je tako hrepenela.

»Kdaj bom gledala, kar verujem? Kdaj uživala, kar ljubim? Pridi, Jezus, ne odlašaj!« In prišel je. Tisti sveti izraz, ki je povečeval njeno obličje v molitvi, je počival ob njenih ustnicah tudi na mrtvaškem odru. Zdelo se nam je, kot bi govorila: »V svetem spoštovanju gledam in molim neskončnega Boga.«

Izgubili smo veliko bogastvo, neprecenljiv zaklad, a ob bridki žalosti nas tolaži prelepa misel, da je našel Jezus v eni naših celic tako sveto, serafsko dušo, ki nam bo v nebesih še bolj mati, kot nam je bila na zemlji.

M. Elizabeta.

Če zvezda ugasne...

V globokem spoštovanju ljubljene provincijalni prednici, M. Tereziji Heidrich
† 2. 4. 1918.

Če zvezda ugasne, vsa lepša kot druge,
izbrana, izvoljena v morju zvezda,
ki z bleskom je lajšala križe in tuge,
zlatila vesele trenutke srca:
bolestno duša zaplaka.

smehlaj preleti preko zemskih zaves;
smehlaj zadoni preko zemskih zaves;
če zvezda ugasne, ki v svoji krasoti
med solze pričara košček nebes:
se krči srce ob izgubi.

Zašla si nam, zvezda, zašla, zatonila,
ti našega reda veselje in čast...
Kako so te srca ljubila, častila,
ubožnim nam bila bogata si last.
Po tebi se bridko nam toži.

Ti, zvezda ponižnosti, nisi zaznala,
da tvoje blestenje priklepa oči;
visoko, visoko nad nami si stala,
a prah so ti bile vse zemske časti,
tvoj duh se je v večnost pogrezal.

Ti, zvezda ljubezni, kako si gorela
pred našim oltarjem vse ure, vsak hip,
ti pravo življenje si v Bogu živela,
in v Jezusu bil je tvoj zadnji utrip,
klic zadnji: »Njegova sem vedno!«

Zašla si nam, zvezda, da v rajski višavi
v lepoti svetniški pred Bogom goriš;
še nam, ki te ljubimo, prostor pripravi,
izprosi svetosti, ki v njej ti žariš,
ostani nam zvezda-vodnica!

M. Elizabeta.

Samostanski poklic.

Vsi ženski redovi tožijo, da nimajo med vojsko skoro nobeneža naraščajo, zelo malo novink. Če vprašamo: ali bi mogle te in te sestre sprejeti ta ali oni zavod, pride navadno odgovor: Ne moremo, nimamo ljudi!

Posebno težko je dobiti usmiljenke. Veliko jih je po vojaških bolnišnicah, mnoge je zaradi velikih naporov pokosila smrt, novih pa ni. Če pogledate v Ljubljani: v takozvanem »Marijinem domu« v Slomškovi ulici je bilo pred vojsko vedno lepo krdelce kandidatinj; videli smo jih, ko so hodile v cerkev Jezusovega Srca. Danes jih ni skoro nič.

A podobno se godi tudi drugim. Nekdo je bil nedavno v Gradcu, obiskal je samostan sester dobrega Pastirja, o katerih je govorjeno v uvodnem članku, in povprašal, če bi se dale te sestre dobiti tudi na Slovensko; a odgovor je bil istokak: zaenkrat ne moremo, nimamo sester.

Kakor torej kaže, je vojska izpraznila nele duhovska semenišča, ampak tudi semenišča redovnic. Vzrok je menda ta, ker

morajo dekleta doma zaradi pomanjkanja moških tako delati, da jih domača hiša ne more pustiti od sebe.

Vprašanje pa je: Ali so res vse dobre dekleta tako zaposlene in zaprežene, da nobena ne more vstopiti v samostan? Slovenske dekleta so se sicer dosti rade pri-glašale za v samostan; celo po tujih mestih je polno slovenskih redovnic.

Zato je bil naprošen č. g. dr. Zdešar, da naj napiše za Bogoljuba daljšo razpravo o redovnem poklicu. A on je zdaj odšel na Goriško, kjer stavi barake, obdeluje zemljo in dela načrte, kako bi nanovo pozidal porušeni svoj mirenski Grad. Zato zaenkrat ne utegne tega pisati, saj je celo svoje doživljaše kot francoski ujetnik moral pretrgati.

V nadomestilo za to naj bodo te-le kratke vrstice o samostanskem poklicu. Ž njimi naj bodo opomnjene tiste dekleta, ki bi čutile v sebi ta poklic in bi mogle brez težave dom zapustiti, da jim ni treba odlašati, ker potreba je velika.

Kaj pa naša Istra?

In vendar se tudi mi gibljemo, in vendar tudi mi vstajamo. Toda še korak naprej, sedaj, ko je velika noč!

Mislím namreč na naše vdove, sirote, invalide, mislim na našo istrsko samemu sebi prepuščeno mladino.

Da moramo nekaj ukreniti tudi mi, tega se zavedamo; ne daj Bog, da bi mi, ki nosimo odgovornost, šteli kdaj sedanji, tako pomemben, tako važen čas, med zamujene trenutke!

Pomnimo, domovina terja od nas skrb za mladino, zahteva nujno od nas zlasti skrbí za zanemarjeno mladino.

Morda za enkrat ne zmoremo veliko, toda vsaj zavedati se moramo, da je ta skrb naša velika dolžnost, da je potreba silna in velika.

In kaj ne zmore ljubezen?

Potreba bi bilo oživiti društveno življenje, in sicer v velikem obsegu, društveno življenje, dostopno najširšim slojem, ki naj bi vzgajalo ljudstvo s predavanji in pošteno zabavo. Brez društev ne bomo mogli biti, čeprav je res, da so Marijine družbe za fante in dekleta, može in žene v prvi vrsti poklicane, da vplivajo blažilno na posurovele narave. Toda ni vsak za Marijino družbo, a tudi tistih, ki niso za to, ne moremo in ne smemo zgubiti; zato je neobhodno potrebno pošteno družabno življenje tudi pri nas v Istri; pa to bo, žal, mogoče še-le po vojni. Nekaj pa vendar le tudi sedaj lahko storimo, da namreč tej izobraževalni organizaciji pripravljamo tla: da imamo v osebnem stiku posebno skrb

za mladež, da se zanje brigamo, da jih ne zgubimo izpred oči, posebno pa, da razširjamo dober tisk. Tu ni nobena žrtev prevelika, tu ne sme biti škoda ne denarja, ne časa, tu mora biti naša ljubezen najbolj goreča. Otroci naj dobijo v hišo »Vrtec« in »Angelčka«, če ni drugače, po več družin en izvod, odraščeni pa druge primerne liste in zlasti pošteno knjigo v hišo. To ne stane veliko, koristi so pa neizmerne.

ga, segla bo po slabem. Tu na nože, tu zastavimo vse moči! Razširimo naše dobre leposlovne knjige, saj jih imamo na izbero! Imen in naslovov pač ni treba omenjati, opozoril bi samo na »Vzore in boje« dr. Debevčeve, ki jih je izdala »Nova založba«. Krasnejše knjige doraščajočemu fantu in dekletu, posebno dijaku, pač ne moreš dati v roke.

Za vse to je pa treba denarja in zopet

Knezoškof Anton Bonaventura Jeglič
ob 20 letnici svojega škofovanja.

Ljudstvo in zlasti mladina morajo uvideti, da imamo srce zanje, pa bodo radi sledili klicu. Naj vsak sam presodi, kaj je za njegov kraj najprimernejše. Da pride tudi pri nas pred vsem v poštev »Bogoljub« in tudi »Domoljub«, je jasno, ravno tako knjige »v. Mohorja. Toda ozkosrčni ne bodimo, ne varajmo se, mladina potrebuje tudi z avne ga berila, in če ne dobi poštene-

denarja, in zato z b i r a j m o ! Kar ne zmore eden, zmogli bomo združeni, in zato se že vendar enkrat zganimo tudi mi Istrani! In če bi nam denarja preostajalo, naj se stekajo vsote v poseben sklad, da se morejo skvarjeni siromaki pošiljati v poboljševalnice, ali pa da sami osnujemo take tako nujno potrebne zavode za osirotelo in za zanemarjeno mladino, bodisi samo-

stojno ali pa, kar bi bilo še boljše, tako, da se naslonimo na »Dobrodelnost« v Ljubljani, ki bodi naše središče.

Tu nekaj misli za začetek! Samo začetki moramo! Kdo stopi v vrsto? Kdo ve kaj boljšega?

Namen je vzvišen, potreba velika, delavcev malo, zato na noge vsi, katerim je na srcu blagor domovine in sreča našega ljudstva! Ne zanašajmo se preveč na javne

podpore, da ne bo prepozno; pomislimo pa tudi, da le žrtve rodijo uspehe. Vzgojno bi tudi vplivalo, če bi se stranke v preprih poravnale na tak način, da bi v zadoščenje žaljeni strani krivi del plačal primerno vsoto v zgoraj označeni sklad, in upati smemo, da bi tudi sodnije podpirale taka plemenita stremljenja.

Torej na plan tudi Istra!

Dr. Matija Lavrenčič

Nabirajte za goreči križ!

Lepa stran strašne svetovne vojske se kaže v tem, da dobri ljudje kar tekmujejo, kako bi več storili za rdeči križ ter s tem pomagali ranjenim junakom. Prav je tako! Ali imamo pa še druge ranjence, duhovne ranjence, to so padli vojaki. V nebesa more le popolnoma čista duša, niti sence greha ne sme imeti na sebi. Človek pa je slabotna stvar, zato je verjetno, da ječi premnogo padlih junakov v skrivnostni a grenkostipolni bolnici duš — v vicah. Miloščine za te trpeče reveže bi vas rad naprosil ter vas navdušil za goreči križ. Z drugimi besedami: Ne pozabite duš pad-

lih junakov! Mi vsi smo jim veliki dolžniki, saj so za nas žrtvovali svoje življenje. Kaj grdo bi bilo od nas, če bi jih pozabili.

Naj ne mine dan, da bi se jih ne spomnili v svojih molitvah. Ni zadosti, če molimo samo za domače, kristjan mora imeti širše srce. Molimo za vse naše padle vojake, ne smemo pa pozabiti tudi nasprotnih! Pred Bogom in po smrti smo vsi enaki. Taka nesebična, velikodušna molitev za vse padle bo gotovo Bogu všeč. Rešil bo duše iz vic, pa tudi nam bo pomagal v nadlogah.

Marianus.

Križev pot pod milim nebom.

nahaja tudi na prijaznem griču z imenom Humec pri Pliberku v Podjurski dolini na Korškem. Sredi polja stoji; od solnčne strani ga pokriva zelena trata, od senčne je obraščen z zelenim gozdom; okoli hriba so lepo zidane postaje križevega pota. Vrh hriba je krasna cerkev božjega groba z dvema zvonikoma. Vsak petek v postu se bere obilo sv. maš; pred veliko mašo je pridiga. Spovedniki imajo tukaj mnogo dela. Na velikonočni ponedeljek in drugi petek po Veliki noči, na dan treh žrebljev, pride obilo vernikov iz vseh krajev v procesijah. Ta dan ni pridige, a so celo dopolne pred velikim oltarjem svete maše.

Sporočam, da imajo križev pot zunaj cerkve tudi v Starem trgu ob Kolpi (dekanija Semič). Zunaj vasi se svet polagoma nekoliko dviga, da je torej nekak hribec in ondi je

vseh 14 postaj, na vrhu pa večja kapelica. Križev pot imajo tudi v Kočevju. Postaje se vrstijo od cerkvice na pokopališču čez polje do podružne cerkve »Corpus Christi«, kjer je poleg cerkve tudi kapela božjega groba.

Križev zunaj na prostem imamo tudi v Št. Rupertu. Ljudje ga radi molijo in ne morejo prehvaliti mojstra, ki je naredil ta najlepši sprehod.

Dodatek uredništva: Namen opisa teh križevih potov je bil ta: ljudi opomniti, da naj križevega pota ne molijo, kakor se navadno godi, samo v postu, čez leto pa puste samevati, da pot trava zaraste, kakor da bi se med letom križev pot ne smel moliti; marveč naj ob vsakem času hodijo na ta najlepši sprehod!

Marijino Cvetje

Naznanilo ljubljanskim Marijinim družbam.

Letošnji skupen shod ljubljanskih Marijinih družb bo v nedeljo 12. maja (6. velikonočno) ob 5. uri popoldne v nunski

cerkvi. — Družbeniki, pridite polnoštevilno! Lepo in primerno je, da se vsako leto vsaj enkrat vsi skupaj vidimo.

Mesečne pobožne vaje za Marijine družbe.

Pobožna vaja za maj.

Mesec maj, mesec nebeške Matere... O moja mila Mati, s čim naj bi te v tem mesecu najbolj razveselil?...

Prizadevati si hočem, da postanem prav ponižen.

Brez ponižnosti bi Marija ne bila mati božja in kraljica vseh nebes in tudi naša kraljica ne.

Ponižnost je podlaga vsem drugim čednostim. Ona odpira vsem čednostim pot v naše srce; napuh pa zaklepa naše srce, da ne more vanj nič dobrega. Da ostaneš ali pa postaneš ponižen, premišluj večkrat:

1. Odkod sem? — Iz zemlje. Preden pa sem bil iz zemlje, sem bil prav nič.

2. Kaj sem? — Reven črvič, obtežen z bridkostmi in težavami, in že nosim v sebi smrtno kal in se vsak dan bližam svojemu grobu.

3. Kaj bom postal? — Hrana črvom v zemlji, prah, pepel.

4. Vse telesne in duševne zmožnosti so dar božje dobrote in Bog nam jih lahko odtegne vsak trenutek. — Sv. Pavel pravi: Kaj imaš, kar nisi prejel? In če si prejel, kaj se hvališ, kakor bi ne bil prejel?

Če tako spoznaš svojo revščino in odvisnost od Boga, mora izginiti vsak napuh

v tvojem srcu in moraš biti ponižen. Ponižen družbenik:

1. ničesar ne govori v svojo čast,

2. potrpežljivo in veselo prenaša zaničevanja,

3. vse eno mu je, ali je na prvem ali zadnjem mestu,

4. se ne povzdiguje prevzetno čez druge,

5. prijazen je in če le more vsem rad postreže, zlasti svojim domačim ter zanamjenim bolnikom, starim ljudem in pa otrokom,

6. pometa pred svojim pragom in ne sodi drugih dejanja,

7. se češe in oblači dostojno in ponižno; zaničuje nepotrebno lišpanje in prevzetnost v noši.

»O Gospod, daj, da spoznam Tebe, da spoznam pa tudi sebe!« —

»Kar sem, to sem postal po Tvoji milosti!« —

Pobožna vaja za mesec junij.

Kroti svoj jezik!

Kdor misli, da je pobožen, pa svojega jezika ne kroti, tega pobožnost je prazna, pravi sv. apostol Jakob.

1. Govori vselej odkritosrčno s svojim bližnjim in se mu nikdar ne zlaži.

2. Brzdaj svoj jezik tako, da ne boš znil najmanjše stvarice, ki bi razžalila Boga ali tvojega bližnjega.

3. Pogreškov svojega bližnjega ne odkrivaj brez potrebe, ampak molči o njih ali pogrinjaj s plaščem krščanske ljubezni.

4. Grde, nespodobne besede naj nikdar ne pridejo iz tvojih ust.

5. Varuj se vsake kletve!

6. Nikdar se ne vtikaj v zadeve drugih brez potrebe, ampak misli le na to, kar je tebi storiti dolžnost.

7. Odpravi vsakega, ki bi ti hotel dovažati ali razkladati novice drugih.

8. Ker je ta mesec posvečen Srcu

Jezusovemu, časti ta mesec posebno pre-sveto Srce:

a) vsak dan opravljaj Njemu na čast nekaj molitvic;

b) daruj dosti zadostilnih sv. obhajil v zadoščenje in spravo za grehe in razžaljenja prizadeta božjemu Srcu;

c) moli goreče k božjemu Srcu za spreobrnjenje grešnikov in njih srečno zadnjo uro.

»Zapečaten studenec, roža skrivnostna, uči me molčati!«

Čujte, kaj pišejo vojaki dekletom!

Mi vojaki na bojišču in po bolnišnicah zelo radi prebiramo »Bogoljuba«. Posebno nam dopadejo dopisi Marijinih družb, kako pišejo, da so dekleta poštene, zgledne itd. Toda nam se zdi, da je vsa stvar malo drugačna, kajti tovariši, ki prihajajo z dopustov, pripovedujejo žalostne reči. Pravijo: Nobeden ne verjame, kakšna so sedaj dekleta! — Vprašamo, kako pa to, kje so pa starši, kje M. D., ki ima skrbeti, da ostanejo dekleta pridne in poštene? Odgovor: Starši nimajo nič več moči, iz M. D. se pa kar ena za drugo puste brisati. V cerkev gredo samo še toliko, da se tam pokažejo in potem po gostilnah popivajo. Začuden vprašamo: S kom pa? Saj vendar ni nobenih fantov doma! O nič se bati; 15, 16 in 17letni so še, kakšni stari vdovci in pa vojaki, ki prihajajo na dopust. A, tako dekleta? Mi, ki že 4 leta prenašamo vso grozoto vojne in varujemo domovino, pa smo še ostali po večini pošteni in ohranili čisto vest pred Bogom in ljudmi, ve pa še same sebe niste mogle varovati? V takih »poročnih oblekah« vam ni treba čakati na nas poštene fante. Pa kaj pravim poštene; saj še taki, ki sami niso veliko vredni, zmiraj pravijo: kakšne flenče ne maram, jaz hočem v zakon pošteno deklet! In je tudi res. Po vojni bo treba posebno razumnega gospodarstva in gospodinjstva. Kaj takega so pa zmožne samo pametne ženske, zdrave na duši in telesu. Torej

radi možitve ni nobeni treba iz M. D. V zadnjem »Bogoljuba« smo čitali, da je šlo v neki župniji 25 deklet iz družbe. Niso povedali, zakaj; pa tako vsi vemo. Ravno tista dekleta, ki najbolj silijo v zakon, pa potem ne najdejo tistih rožic, kakor so mislile, so potem nezadovoljne in ni drugega kakor nesreča in razdor pri hiši. — Še nekaj o pismih. Navadno si dajejo vojaki pisma prebirat. Smeha dosti. Na vprašanje: jo boš v resnici vzel? mi pravi: kaj pa vendar misliš? Ali ne vidiš, da že piše tako, da pokaže, da ni nič vredna, imam jo samo za norca. Nasprotno pa če piše kakšna resnična nevesta svojemu ženinu, je pismo polno tolažbe in pouka, da se vojak večkrat razjoka. Ko smo mi vojaki v velikem številu po časnikih pošiljali pozdrave, smo zmiraj rekli: Pozdrave vsem poštenim in zvestim dekletom in ženam. Ravno tako naj velja tudi tale naš pozdrav s a m o vsem poštenim, zvestim in pridnim dekletom in vsem slovenskim Marijinim družbam. Na svidenje!

V rezervni bolnišnici v Gradcu.

Četovodja Anton Ferjančič, Alojzij Kozina, Karel Sever, narednik.

D o d a t e k.

V dodatku pišejo ti junaki uredništvu, da ima »Bogoljub« to napako, da dekleta preveč hvali. »Če bi bilo to res — pravijo — potem bi ne bil slovenski svet tak ka-

kor je. Hvala Bogu, še veliko dobrih, toda preveč slabih. »Bogoljub« kot edini klicatelj do mladine, mora bolj strogo postopati!!!

Odgovor na to: Vse hvale vredno je to, da so fantje tako vneti za poštenje naših deklet. Mislimo pa, da se »Bogoljub« drži prave mere v hvali in graji, v milobi in strogosti. Kakor pravite, je še veliko dobrih, seveda pa preveč slabih! A vpoštovati je treba pri tem dvoje: 1. da fantje, ko pridejo domov, pridejo v dotiko le bolj s slabimi, dobrih pa toliko ne vidijo; 2. da slabe navadno »Bogoljuba« ne

berejo; torej jim ne moremo do živega, tudi če jih v »Bogoljubu« prijemljemo. Dobrih zaradi slabih ne smemo prijemati. Sicer bo pa »Bogoljub« željo dobrih fantov vpošteval, kolikor bo prav; ko bi ga le hoteli tudi drugi listi v tem kaj podpirati! Toda večina naših listov se boji svojim bravcem katero reči, ki jim ni všeč. Seveda vsega slabega ne bomo nikoli mogli prepričati. Toda vsaj po Marijinih družbah se slabo kratkomalo ne sme trpeti in se morajo v tem času splošne pokvarjenosti vajeti bolj trdo napeti, da ne pridejo družbe v slabo ime.

Harmonika.

I.

Brat in sestra.

Lojze: Ve dekleta ste pač res čudne nerazumljive, stvarce! Res prave uganke! In čisto po pravici vas imenujejo pisatelji zagonetke, vaše lažnosti nedoumljive, vaš značaj spremenljiv.

Micika: Pa zakaj vse to? In zakaj nas še ti sedaj napadaš? Sicer pa ali smo vse tako slabe, vse, brez izjeme?

Lojze: No, vse seveda ne, pa vendar mnoge. Druge reči se bova pomenila ob drugi priložnosti, danes te spomnim samo ene čudne reči, ki sem jo opazil na tebi, svoji sestri Miciki.

Micika: In ta je? Katera je ta? To sem radovedna.

Lojze: No, boš takoj izvedela. Tako n. pr. ti, moja ljuba sestra, si še sicer precej pridna in nič kaj posebno hudega ti, hvala Bogu, ne more nihče očitati. Ali ena stvar (razun še onih, ki ti jih povem ob drugi priliki) ta ena stvar posebno, ta tudi tebe zmoti.

Micika: No pa katera vendar, tak povej že brž, veš, da sem strašno radovedna!

Lojze: Oj, ne sili tako! Saj ti bo še itak neljubo, ko boš slišala. No n. pr. tebe bi, mislim, karsibodi ne zmotilo in zapeljalo in tako menda tudi večine drugih poštenih deklet ne. Ako pa zahrešči kje kaka polomana harmonika in zacvili kako okroglo — ste zgubljene; ta ima čudno moč do vas. Če je priložnost, bi tudi — zaplesale, ako bi zahreščala ta šmentana

harmonika ali zatulil kak klarinet ali morda še zacigomigale kake razglašene gosli. Torej z eno besedo: godba in zlasti plesna vas zmoti, ako se oglasi.

Micika: Oh, to pa že ni res, pa ni in ni! Kdaj pa vidiš mene na muziki ali celo na plesu?

Lojze: Ali te smem spomniti? Ni še tako zelo dolgo tega. Sedaj v vojskinem času menda še nisi, — ker ni bilo priložnosti. In ker so sedanji g. voditelj M. družbe silno strogi, zlasti še glede plesa. Bog jim plačaj in jim daj zdravje! Že sicer jih imam zelo rad, zato pa še stokrat bolj, da to lahkoživo mladino tako strogo na vajetih držijo. Sedaj se res ravno pri nas veliko manj pleše, 1. ker bi družbenka vsaka morala takoj iz družbe — tega bi pa vendar še ne imele rade — toliko poštenja in časti je še hvala Bogu v večini vas; 2. pa je sedaj bolj težko dobiti harmoniko in plesno priložnost, namreč pri nas; kjer pa je, pa boja še bolj divjajo kakor pred vojsko.

Micika: No, torej, kaj pa hočeš potem? Saj jaz tudi pravim, da ne plešem.

Lojze: Prosim trenutka potrpljenja! Kar zvrteni se mi hoče v glavi in zabode me v srce, če pomislim, kako divjanje lahko spet nastane — po vojski. Zlasti če se spomnim, kako in kaliko se je že včasih norelo in plesalo. Ali smem tudi tebe spomniti, da si včasih že tako čudno

rada in skoraj strastno plesala, da me kar srce boli, še spomniti se ne smem. Kako mi je bilo včasih hudo, ko sem mislil: kaj bo z mojo sestro? Nič ni boljša od drugih. Kaj bo ž njo, če se navadi plesati in ne bo hotela biti brez plesa? In saj vemo v kaki dušni nevarnosti so vse plesalke. — Zakaj pa jaz ne plešem?! In koliko so me že silili! Pa za to divjanje in norijo me ne dobi nihče, in ko bi tudi ne bil Marijin družbenik, plesati bi nikoli ne.

Micika: Saj sem se res parkrat zasukala, na furovžih,¹ gostijah in podobnih priložnostih. Ali sem pa zato res kaj slabši? Z bratom Francetom sem se včasih zavrtela.

Lojze: In s stricem Jožetom ter z bratancem Francetom in s sosedovim Janezom in morebiti še s kom drugim, ne vem že vseh natanko. Ti boš bolje vedela, pa seveda zdaj ne priznaš. Oh harmonika, harmonika, nesrečna muzika, vsikdar te je premagala! V začetku si se na videz branila, potem pa tem huje norela. začela si zavoljo »lepšega«, res navadno takole samo »za šalo« z bratom, no potem se nisi »mogla« (hotela) odreči brtrancu in slednjič, ko te je zapeljiva harmonika in strast omamila, plesala bi z vsakim drugim tudi. In si res. Zato pa tega človeka, ki privleče tega zijaka, to prešmentano harmoniko in potem tako oblasno vlada ž nio po hiši, tega jaz kar videti ne morem. Za kako pametno besedo, za naša društva itak ne mara ta človek. Ta harmonika mu je vse na svetu — višek vsega — raztezati tega spaka, samo to zna.

Micika: (joče bolj od jeze in ker je premagana ter ne more več tajiti, nekoliko zato, da bi brata s solzami omehčala in premagala). Pa zakaj mi vse to očitaš, saj pravim, da zato nisem nič slabši! Menda vendar še nisem tako zgubljena, kot so druge plesalke, ki so po gostilnah plesale.

Lojze: Teга nisem trdil. Ali roko na srce, Micika, in odkritosrčno priznaj, ali ti je ples več koristil ali več škodoval? Ali te ni včasih takole drugi dan ali pred sv. obhajilom nekoliko vest zapekla, da ni bilo to prav in brez madeža?

Micika: Saj imaš nekoliko prav, Lojze! Pa je res skoraj tako, vse kakor praviš.

Lojze: In danes bi nekaj dala, kaj ne, da bi ne bila nikoli plesala? Posebno, da

¹ Ta je pa štajerska. Kranjci je ne razumejo. Ur.

bi sedanji g. voditelj, ki so te celo postavili za svetovalko v družbi, ne izvedeli za tvoje plese.

Micika: Pa je res tako, Lojze! Bolje bi bilo, tisočkrat bolje, da nisem plesala.

Lojze: In sedaj — glavna stvar šele pride. Glej, ti, sestrica, kot sramežljivo dekletke še ne upaš — tako bi vsaj moralo biti — naravnost in brez posebnega vzroka in potrebe moškega ali fanta v oči pogledati. In kako šele bi ga ti izpláčala, kajne, ko bi se te drznil kateri dotakniti, za roke prijeti, objeti, ali da bi se ti upala koga za roko držati, ga objeti, roko mu na ramo dejati ...

Micika: (vsa razburjena in užaljena): Kaj pa vendar govoriš sedaj, in kaj misliš ti o svoji sestri?! To si pa res prepovem tako domnevanje o meni, kaj takega ne dopustim in ne storim za ves svet ...

Lojze: Izvrstno! Sedaj sem te lepo privedel do tje, kjer sem te hotel imeti, namreč, da boš sama s svojimi lastnimi besedami obsodila ples. Kako bi se namreč pri plesu vse to in še hujše smelo goditi, kar se sicer ne sme: za roke držati, tesni objemi, —poželjivi pogledi — menda tudi besede zapeljive itd. itd. kar bi sicer, izven plesa, kakor sama praviš, za ves svet ne storila.

Micika: (pretreljivo joka in zakriva obraz s predpasnikom.) Oh jenjaj, jenjaj že vendar, ne muči me tako strašno, saj me vest zadosti kaznuje in peče, saj imaš žalibog vse prav, saj ti nič več ne oporekam. Nikdar več ne plešem, nikdar več!

Lojze: Dokler ne boš slišala harmonike ali podobne druge plesne muzike. Samo da zazija katera, pa boš pozabila trdnih sklepov.

Micika: Boš pa videl, da ne!

Lojze: Torej sedaj si že drugega mnenja o plesu. Me veseli! Ali jaz te hočem korenito ozdraviti. Povej mi še to, kaj se je kaj v tvojem srcu godilo med plesanjem ali pa že pred plesom, no pa še celo po plesu, ker si prej tako predrzno vprašala: Ali sem kaj slabši zato, ker sem plesala? Jaz smelo trdim, da si slabši, ali vsaj bila si slabši in brezdvomno postala še veliko slabši, ko bi plesa ne pustila. Ker ples je brezštevilnim dekletom vzrok, začetek in konec pogube. Nedolžno srce se mora pri vsem tem vedno bolj izkvartirati. V srce se naseli nečista ljubezen in za tem sledijo večkrat še druge reči ... Na plesiščih se sklepajo lahkomišljene zaroke, plesišča preklinjajo najnesrečnejši

zakonci. In največjo zaslugo pri tem ima ta preklicana harmonika — najzadnji instrument, menda prinešen iz pekla za zapeljevanje naših deklet. Pošteno godbo in petje pa vse premalo gojimo pri nas. Plemenito, blažilno, umetno petje vse premalo vadimo, dasi nas naši voditelji toliko vabijo, ter bi bil to izvrsten nadomestek za paganski ples. Več lepih iger, poučnih, vzgojnih, seveda ne mešanih vlog, bi tudi bilo na mestu. Povrh pa še imamo itak premalo časa za toliko krasnih, poučnih in zabavnih knjig in listov, ki jih imamo sedaj že Slovenci. Zato plesalke niso navadno najbolj izobrazena dekleta, saj jim lepa knjiga ne diši, še čitati komaj znajo. Glej, koliko boljšega dela, potrebnejšega in zadosti zabavnejšega kakor je plesanje!

Micika: Lojze, tukaj moja roka, (slovesno, resno in odločno mu poda roko), prisegam ti: nikdar več ne plešem, ne z bratom ne z nikomer drugim! In kot svetovalka v Mar. družbi in resnična prijateljica hočem vsa druga dekleta tudi odvracati od plesa in na vso moč zatirati ples in nobena nesrečna harmonika me več nikoli ne zmoti. Zato se hočem raje bolj vneto oprijeti in navdušeno gojiti in druge pridobivati za lepo petje, lepe predstave, lepe knjige.

Lojze: Tako je prav, Micika, Bog te sliši in Marija ter naj te blagoslovita in ti pomagata z menoj delovati za vse dobro in blago — boj pa plesu in harmoniki! Proč ž njima — izginiti morata izmed nas! **Pohorec.**

Po svetu.

Sredi vojske. V Vatikanu so imeli na tiho nedeljo v postu izredno svečanost, pri kateri se je vsled naročila sv. očeta Benedikta XV. prečital dekret, da je prišteta bl. Marjeta Marija Alakok med svetnike. Obenem se je potrdilo mučeništvo škofa in primasa Irskega, častivrednega Oliverja Plunkett. Vsa slavnost je bila strogo cerkvena, vendar je pa imela tudi nekoliko narodnostnega značaja vsled navzočnosti številnih francoskih in irskih dostojanstvenikov.

Posredovanje sv. očeta. Listi so poročali, da je predlagal papež Benedikt XV., naj bi v bodoče prenehali zračni boji v dosedanji brezobzirnosti, in naj bi se smele bombe metati samo na kraje vojaškega pomena in značaja. Civilno prebivalstvo naj bi ne bilo ogroženo po letalcih.

Ameriška armada ima na vsakih 1800 mož po enega vojnega duhovnika. V nekaterih polkih so večinoma sami katoliški vojaki. Katoliški »Kolumbovi vitezi« so prevzeli nalogo, da katoliškim vojaškim kuratom oskrbe vse potrebščine za vojno (oltarčke, kelihe in drugo).

Po vojski. Že zdaj svetujejo, naj bi se po vojski uveljavile naslednje pomanjkljivosti kot zakonski zadržek: Duševne bolezni, božjast,

kronična vdanost alkoholizmu, skrivne bolezni (vsled greha). Vsakdo, ki bi hotel stopiti v zakon, bi se moral izkazati z zanesljivim spričevalom, da je zdrav.

Papež za jetične ujetnike. Sv. oče Benedikt XV. se je po dunajskem nunciju obrnil do avstrijskega vojnega ministrstva s prošnjo, naj bi se smeli italijanski jetični ujetniki vrniti v domovino. Avstrijski vojni minister je želji radevolje ustregel ter odredil, da se taki ujetniki nemudoma pošljejo v Italijo. Tudi je sporočil sv. očetu najtoplejšo zahvalo za vse prizadevanje sv. stolice v prid avstrijskim vojnim ujetnikom v Italiji; priporoča jih še nadalje blagonaklonjenosti sv. očeta.

Devet cerkvâ je bilo poškodovanih v Padovi — kakor pišejo italijanski listi — ob zadnjih napadih iz zraka. Na sloveči cerkvi sv. Antona Padovanskega je razrušeno pročelje v zgornjem delu, srednja ladja je pa prebita. Religije sv. Antona so prenesli v Vatikan. — Tako so prizadeta vsled vojske tudi svetišča pri nas kakor pri sovražnikih, kar je ob strašni razbesnelosti vojske neizogibno. Bog se nas usmili!

Cesarski zvon. Tudi 560 stotov težki »cesarski zvon« v Kolinu je šel v vojsko, da se nikdar več ne povrne.

Krst in sv. obhajilo na en dan. P. Senge, vojni kurat, piše iz neke bolnišnice: »Lepega

dne pride k meni čvrst 20 letni vojak ter pravi: 'Prečastni! Ne maram, da bi še naprej živel kot žival; prosim, potrudite se z menoj in poučite me!' —

Zvedel sem o njem to-le: Ko je bil star še-le eno leto, so ga prinesli starši v Afriko; tam so ga izročili poganski Afričanki v izrejo. Vojska ga je zvabila najprej v Tunis; tu so ga Francozi ujeli in odvedli v Lyon. Posrečilo se mu je, da je ušel in prišel preko Švice v Bregenc na Predarlškem. Priglasil se je tak pri vojaškem poveljstvu ter služil kot vojak na zahodni fronti, pozneje pa na Balkanu. V bolnišnici je prejel hkrati sv. krst in prvo sv. obhajilo. — To ni izmišljen roman, marveč resničen dogodek iz sedanje vojske.

Sežiganje mrličev je po naredbi katoliške Cerkve nedopustno, a se kljub temu vedno oglašajo svobodomisleci, da bi za to dobili postavno odobrenje državnega zbora. V zdravstvenem odseku avstrijskega državnega zbora so 14. marca res prodrli s predlogom, da bi se smeli mrliči tudi v Avstriji sežigati, namesto pokopavati. Zastopnik vlade, znani grof Chorinsky, jim je pa naravnost povedal, da ta stvar ni priporočljiva in nujna ne iz zdravstvenih, ne iz verskih ozirov. Nasprotno verski čut večine avstrijskih prebivalcev bi bil žaljen, če bi hotela vlada to namero uveljaviti.

Zastopniki finske ljudovlade so se pred tedni poklonili sv. očetu Benediktu v Rimu ter izrazili vdanost sv. stolici. Sprejeti so bili z vsemi častmi — ter odlikovani z visokimi redovi. Papež se je po avdijenci z njimi še dolgo in ljubeznivo razgovarjal.

Po domovini.

Dalmacija. Za škofa v Splitu je cesar imenoval makarskega pomožnega škofa dr. Jurija Carića; za škofa v Hvaru pa dosedanjega šibeniškega Luka Papafava.

Vojniško cerkev v spomin vsem padlim vojakom so sklenili postaviti v Celovcu. Stala bo poleg semeniškega poslopja, ki ga bodo zgradili v doglednem času. Celovski škof dr. Adam Hefter je sestavil ognjevit oklic na duhovščino in ljudstvo, naj bi darežljivo prispevalo v ta namen. Obenem se obrača ondotni nadpastir do vseh škofijanov s prošnjo za milodare, da bi se mogla čimpreje zopet sezidati in izročiti svojemu namenu božjepotna cerkev Matere božje na Sv. Višarjah. Znano je, da je bilo ondotno Marijino svetišče porušeno od Italijanov leta 1915. ob navzočnosti francoskega maršala Joffre-a, ki se je ogledoval postojanke na meji koroške de-

žele. Za nabiranje darov se je osnoval škofijski odbor, ki mu načeluje ondotni škof sam. Tudi se je ustanovila posebna mašna zveza (svetovišarijska) z letnim doneskom 2 K.

Umrli je dne 6. aprila č. g. Matija Gerzin, župnik in duh. svetnik v Preserju, star 70 let. Pokojni je bil posvečen leta 1875.; na zadnjem mestu v Preserju je služboval 16 let. N. v m. p.!

Duhovske zadeve. Vodiški kaplan č. g. Fr. Zorko je poklican kot kurat v vojno službovanje. — Trnovski župnik v Ljubljani č. g. Iv. Vrhovnik je na lastno prošnjo umirovjen. Starejšinstvo mestne občine ljubljanske je predlagalo za naslednika č. g. Franceta Finžgarja, župnika v Sori, ki je 2. aprila nastopil novo službo in bil od župljanov slovesno sprejet. — Premeščeni so čč. gg.: Fr. Frakelj, kaplan v Vremah — v Hrenovice; Josip Kres iz Hrenovic v Vodice; Jos. Markič, kaplan v Boštanju, je imenovan za župnega upravitelja v Podkrajju; Ivan Maierhofer, bivši župnik krške škofije, dosedaj v vojni službi, za župnega upravitelja na Planini pri Vipavi.

Celovec. V vojno službo je vpoklican č. g. Konrad Mente, župnik v Vetrinju; na njegovo mesto je prišel kot administrator č. g. Anton Oblak, kaplan v Hodišah; za župnega upravitelja mestne župnije v Celovcu je imenovan ondotni kaplan č. g. Jos. Čedišnik. Za sooskrbnika župnije Hörzendorf je določen č. g. K. Jareš, župnik v Projeru.

V ljubljansko škofijo je sprejet koroški župnik g. Janko Maierhofer, ki je pretrpel za časa svetovne vojske mnogo hudega in bil dalj časa na fronti kot preprost infanterist. Odlikovan je bil z dvojno hrabrostno svetinjo. Imenovan je za župnega upravitelja na Planini pri Vipavi.

Izpremembe v križevniškem konventu v Ljubljani. Nadvojvoda Evgen je kot vel. predstojnik nemškega viteškega reda dovolil, da se osnuje v Ljubljani samostojna postojanka s prednikom, ki ima naslov »prior«. Nedavno je bila volitev, pri kateri so to čast vsi upravičeni volilci poverili sedanjemu voditelju č. g. P. Bernardu Polak. Prior ima pravico, da samostojno urejuje vprašanje duhovstva v župnijah, ki so združene v označenem redu.

Božje in cerkvene zapovedi niso in ne bodo prenehale. Marsikaj se je v sedanjem vojnem času razrahljalo in obrnilo na slabše. Nekateri si — žal — ob prestopkih božje postave tolažijo vest, češ: »Zdaj je vojska!« Da, a vojsko Bog dopusti, da bi nas poboljšala in spokorila; nekateri jo pa izrabljajo za greh in hudobijo. Tatvin je toliko, da se mora človek res zgražati in klicati: »Kam plovemo?« Tako

daleč smo prišli, da morajo v Ljubljani spravljati sveče z oltarnih svečnikov, ali jih pa nadomeščati čez dan z lesenimi posnetki. Še celo zavese pri spovednicah so bile odrezane in pobrane. Take sile pa vendar ni, da bi Bogu kradli in delali škodo po cerkvah.

Poletni čas. Zopet ista naredba, kot lani, da so kazalce na urah pomaknili za 60 minut naprej. V nekaterih škofijah, kakor n. pr. v solnograjski, so odločili, da ostane iz važnih socialnih in dušnopastirskih vzrokov za službo božjo isti čas in isti red kakor v času pred vojsko.

Rajnim v spomin.

† **Jožef Vidmar** — šolski brat.

Iz reda bratov krščanskih šol je svetovna vojska iztrgala že tri slovenske ude.

Na Sveti večer 1917 je italijanska granata končala življenje 23letnemu Jos. Vidmarju. Luč sveta je zagledal ta blagi mladenič v Zgornjem Brniku, župnija Cerklje pri Kranju.

Jožef Vidmar.

Ivan Kapus.

Anton Kozéj.

Filip Pirh.

Leta 1913. je vstopil v red, kjer je dobil z redovno obleko ime: brat Aleš. Po končanem noviciatu je deloval — iz krščanske ljubezni do bližnjega — za vzgojo mladine. S svojo veselo naravo in poštnim gorenjskim humorjem se je priljubil vsakomur, ki je imel srečo, biti v njegovi družbi.

Par dni pred Božičem mi je pisal: »Že tretjič bom letos praznoval božične praznike — pod milim nebom daleč od svojih ljubih sobratov.« Toda, ni jih praznoval »pod milim nebom«, temveč — v nebesih samih.

Ljubi brat, bodi ti lahka tvoja gruda!

† **Ivan Kapus.**

Kozarje pri Ljubljani. Bog je pripustil, da je padel na italijanskem bojišču na hribu sv. Gabrijela edini sin in dober mladenič iz katoliško-narodne hiše Rokove. Bil je član Marijine družbe in Orla. Bog Ti daj vse dobro,

objokovani Ivan, ki si tako vestno izpolnjeval pravila Marijine družbe!

Anton Kozéj iz Tunic, padel na laškem bojišču dne 28. januarja pri Asiagu. Bil je blag mladenič, vnet za vse dobro. Služil je sedmo leto ter težko pričakoval vrnitve domov, da bi bil v pomoč domačim. Vkljub vojnim nevarnostim je ostal zvest ne le cesarju, ampak tudi Bogu, za kar upamo, da mu je bil Bog milostljiv sodnik.

Vsplaval v nebesa.

Koncem februarja je vsplavala čista duša **Filipa Pirha** iz Straže pri Cerknem iz doline bridkosti tja, »kjer jok utihne, ne teko solze«. Električni tok je uničil živahnega in ljubkega 16letnega dečka. Kakor mōra je legla pretresujoča vest na vso okolico: Filipa ni več! Krog okrašenega odra in ob tihem grobnem domu so tekle solze vsem navzočim. Zakaj? Mladi Filip je bil vsem vse. Ljubezniv do vseh, ga ni bilo, da mu Filip ni ustregel. Mladina je imela v njem svoje središče; bil je najmlajši

odbornik našega kat. izobraževalnega društva. Ni je bilo skoro nedelje, da ga nisi videl pri svojem evharističnem Kralju, in kar nas navdaja z največjim zaupanjem, umrl je z Marijinim škapulirjem. Mladeniči, ali vas ne gane spomin na ljubkega mladeniča? Ali ni potrebno, obleči sv. škapulir, ker ne vemo ne ure, ne dneva?

Nepozabni Filip, ne pozabi nas, ki smo Te prisrčno ljubili; daj, izprosi nam, da smo stanovitni v prejemanju ljubega Zveličarja in do smrti zvesti sinovi in hčere Marijine! Verujemo, da se snidemo!

Marijine družbe.

Od nekod. Še mnogo deklet bi pristopilo k Marijini tružbi, ko bi ne bilo toliko napa in preziranja revnih deklet. Marsikdo je že izražal željo, da bi rad videl v naši župniji družbenice ponižne v obleki. V

tem postnem času pa so dekleta kljub temu vse v svilenih rutah, revne zato pa prezirane. Sploh revna dekleta nimajo nobene veljave in v družbi ni pravega veselja zaradi preziranja in napuha. — Marsikaj je že »Bogoljub« poravnal in marsikatero poboljšal, zato se obrnem do Vas, da poskusite malo iztrebiti napuh iz Marijine družbe. Govori se: družbenica je, pa je še bolj napuhnjena kot smo druge; in se ne zmeni za nobeno besedo, akoravno je posvarjena. In sploh naših družbenic ni za posvariti, je koj ogenj v strehi. (To je res, da si nekatere ne dajo nič reči in da so strašno razžaljene, če so kaj posvarjene. Res je, da je temu kriv le napuh. Ur.) Zaradi tega ravnanja marsikatera ne pristopi k družbi. Sila me priganja, da Vam to naznanjam, ker družba trpi na dobrem imenu zaradi napuha in preziranja drugih, ki niso še v družbi. Kje je ponižnost?!

Še enkrat: Kje so svetinje? V »Bogoljubu« št. 3 sem čitala članek: »Dekleta, kje so svetinje?« Da, res, tudi v naši župniji bi bil ta opomin potreben. Po zadnjem shodu sem vprašala neko Marijino družbenico, zakaj da nima svetinje? Pa me je zavrnila: »Jaz jo imam rajši doma, drugače se mi preveč trak spremeni.« Zdi se mi podobna onemu hišniku, ki mu je Gospod izročil en talent. On pa je šel in ga zakopal, da mu ga kdo ne ukrade. — Mnogo, mnogo je takih, ki so Marijine hčere samo v knjigi, a v resnici so daleč od nje. Sram jih je nositi Marijino svetinjo. Njih svetinja je denar, njih družba pa gostilna in še Bog ve kaj. Draga dekleta! Kaj če boste morale slišati enkrat očitajoče besede svoje nebeške Matere: Sramovale ste se mojega znaka, ne poznam vas. — Iz št. Ruperta v Slov. gor.

Ptujska gora. K že zadnjič naročenim 100 »Bogoljubom« naročamo danes še 10 izvodov. Ker šteje naša Marijina družba doslej le 108 udov, »Bogoljub« pa 110 naročnikov, je, kakor komaj kje, naša Marijina družba izpolnila geslo: Kolikor Mar. družbenic (—ikov), toliko »Bogoljubov«!

Iz Škofje Loke: Naša dekliška Marijina družba sedaj po duhovnih vajah prav pridno deluje posebno v dveh odsekih, katere je ustanovila. Prvi je evharistični odsek, v katerem je 44 članic in prvi in 145 v drugi vrsti, drugi pa je misijonski odsek, kateri je v kratkem času nabral lepo vsoto 1600 K za misijone; tudi je pristopila naša Marijina družba k Misijonski zvezi kot njen ustanovni član, za kar smo darovali 200 K. Na sv. Jožefa dan je priredila družba srečolov s petjem in deklamacijami. Družbenice so prinesle skupaj

mnogo dobitkov, bilo jih je 120. Najbolj med vsemi pa se je odlikovala Marija Jenko po domače Koroščeva Micika iz Lipice, darovala je mnogo zelo lepih dobitkov in se neizrečeno veselila tega dneva, ter ga zelo težko pričakovala. Pa ni ji bilo usojeno, da bi se bila z nami veselila ta dan. Grozna nesreča jo je zadela v nedeljo pred praznikom, ko je nalivala bencin v svetilko. Bencin je eksplodiral ter ji bruhnjal v glavo. Micka je v veliki zmedenosti letela na prosto ter klicala na pomoč. Domači in sosedje so prihiteli skupaj, rekli so, da je gorela kakor živa baklja ali kakor škopnik. Komaj so pogasili ogenj s tem, da so jo pokrili z mokrimi koci. Reyica je grozno trpela. Do pasu vsa ožgana je živelja še do četrtega zjutraj, in še le v četrtek zjutraj ob 3. uri je njena zares blaga duša, preskušena po tolikem trpljenju, pohitela v naročje nebeške Matere, kateri je tako zvesto služila tukaj na zemlji. Pri njej so se uresničile besede: Kakoršno življenje je taka smrt. Zares lepo je bilo življenje pokojne Marije. Kako vnetja je bila za čast Marijino vselej in povsod, s kakim veseljem je prihajala k pevskim vajam, katere je imela Marijina družba skoraj vsako nedeljo, da je potem po shodih navdušeno prepevala slavo Mariji! Pa tudi sedaj v grozilih bolečinah, posebno zadnjo noč, je večkrat zapela; ponavljala je večkrat tisto njej najboljšo pesem: Večerja zadnja je minula, katere se je zadnji čas učila. Imela je pokojna Micika tudi veliko usmiljenje do revežev, prav rada je darovala za dobre namene. Ko smo pobirale obleko za goriške begunce, je navzala celo rjuho zgornje obleke in perila. Z nje nega obraza je odsevala čista duša, zato je bila vedno vesela in prijazna z vsemi ljudmi. Četudi iz premožne hiše doma, je prav po sestersko občevala z vsemi družbenicami, mladimi in starimi, bogatimi in revnimi. Tudi se ni sramovala pred svetom, ter je v svojem 20. letu pristopila v spokorni tretji red sv. Frančiška. (V naši Marijini družbi je 137 deklet, ki so zapisane tudi v tretjem redu.) Prav pridno je prihajala pokojna Marija k sv. zakramentom, skoraj vsako nedeljo si jo videl pri nizi Gospodovi. Tako je tudi zadnjo nedeljo bila zjutraj še pri sv. obhajilu in gotovo ni slutila, da bode to sveto obhajilo njena zadnja popotnica, ker pozneje jo obhajati niso mogli več radi opeklin in oteklin. Na praznik sv. Jožefa so ji podelili še sv. poslednje olje, ter jo potolažili s tem, da so ji obljubili, da bode ona dobila najlepši dobiček, ker vsa dekleta so pri srečolovu obljubile, da bodo darovale za njo sv. mašo in sv. obhajilo. Vsa potolažena je potem čez par dni v cvetju svojih 22 let mir-

no v Gospodu zaspala. Solza, ki je zdrknila po mirnem obličju, je razodela, da je čista duša odhitela k božjemu Jagnjetu v rajske višave, kjer bo na veke blagrovala uro, ko je srce Njemu in Mariji darovala. Kako splošno je bila priljubljena, je pokazal njen pogreb. Zares lepo število družbenic in nedružbenic jo je spremilo na zadnji poti, tudi so ji pred hišo in na grobu zapele v slovo. Umrlo je sedaj v kratkem času tudi več starejših družbenic, namreč Marija Arhar, ki se je tudi z lučjo ožgala, ter jo je plamen zadušil, dobili so mrtvo v stanovanju; druga je Terezija Grohar in tretja Katarina Kavčič. Bile so vse od svojih mladih let dobre hčere Marijine. Upamo, da že vživajo plačilo za vse trpljenje, katero so prestale v dolgi boleznii. Priporočamo vse v molitev. — Tajnica.

Studeno pri Postojni. Dne 5. aprila smo pokopali zgledno družbenico **Frančiško Vidrih** iz Strmce. Njena smrt je bila mučeniška. Dne 2. aprila je prišla iz bližnje Planinske gore od sv. maše. Pri povrnitvi z božje poti, kjer je še prav veselo prepevala, se je poslavljajal njen brat vojak, ki je prišel na dopust. Mlajši brat, ne vedoč, da je puška nabasana, jo sproži. Strel tako nesrečno zadene sestro, da je še tisti dan umrla v bolnišnici v Postojni. Zadeta je bila v pljuča in je izkravavela. Pri operaciji so ji odrezali roko, mrtvi zopet nazaj prišili. Bila je tudi previdena; eno uro potem je že umrla. V teh velikih bolečinah se je zelo vzpodbudno obnašala. Trpela je tiho in mirno, vdana v božjo voljo, vredna hčerka Kraljice mučencev. Pokojna je tudi rada prepevala. Na podružnici v Strmci navadno pojejo pri delavniški maši; med temi pevkami je bila tudi ona.

Tu imate članice Marijine družbe zgled, koliko trpijo vojaki v tej vojski. Mnogi so še bolj ranjeni in umirajo še v večjih bolečinah kakor ta. Bodite hvaležne Bogu, da ste proste vojaščine, te svetovne morije. Živite v tem času v duhu pokore in molitve; bodite ponižne v obleki in lajšajte po svojih močeh to splošno gorje. Darujte sv. obhajila in ure molitve v namen miru. Vojskujte se z orožjem sv. rožnega venca z božjo pravičnostjo, da jo premagamo, da nam zasije zarja miru.

Smlednik. Teden pred sv. Jožefom je bil za nas čas duhovnega prenovljenja. Naš preč. gosp. župnik, voditelj Marijine družbe so namreč preskrbeli duhovne vaje za vse tri Marijine družbe in za vrtec. Vodil jih je gospod škofijski voditelj. Upamo, da ne izostane tudi sad, kajti večinoma so jih z vsem zanimanjem vse članice poslušale pri vseh govorih. — V molitev priporočamo tudi dve rajni družabnici

dekliske Marijine družbe, ki sta tekom pretečenega posta umrli. Prva Marija Fon, je bila begunka iz Kobarida, že pri nas sprejeta v Marijino družbo, in je bila pridna, vsem priljubljena deklica 19. let, pa ji je sušica končala mlado življenje, mesto da bi se vrnila v domovino, pa se je preselila v nebesa; pogreb je bil lep. Druga pa Marija Završnik iz Vrja, ki je nepričakovano naglo umrla, v petih dneh je bila zdrava in pokopana.

Studenice. Dne 5. februarja, na sv. Agate dan, je napravilo osem slovenskih deklet na jako slovesen način obljube v našem samostanu Magdalenk. Na praznik Marijinega Oznanjenja pa smo imele dekleta kaj lepo in vzpodbudno ustanovno slovesnost Marijine družbe, za katero so nas poprej vzgajali in pripravljali v več naukih vč. g. misijonar Zdravlič. 72 mladenk nas je stalo okrog Marijinega oltarja in napravile smo svoji ljubi nebeški Materi obljube večne zvestobe. Pomagaj nam Marija Ti k zvestobi in veselemu in vztrajnemu napredku v vsem dobrem!

Žiri. Imeli smo duhovne vaje za dekleta. Vodil jih je č. p. Jan. Pristov, Bog bodi plačnik za njegov trud, čegar sad že opazamo! Nikakor nismo mislili vseh spreobrniti, to bi bilo nemogoče. Dovolj je za enkrat, da se je vznemiril tisti zli duh, ki kakor mora leži na naši dolini — nenravnost. S tem nikakor ne mislimo kratiti časti poštenih deklet. Toliko večja čast za nje, kolikor večja nevarnost. Nadaljevati bo treba boj, kateri ne sme več zaspati. V tem oziru ne smemo poznati več nobenih ozirov in popustljivosti! Nenravnosti brezobziren boj!

Širje pri Zidanem mostu. Tudi pri nas smo imeli tridnevne duhovne vaje 15., 16. in 17. marca. Vodila sta jih čč. gg. Kitak in Tumpej. Verniki so se v obilnem številu udeleževali in sv. zakramente prejeli. Zato se pa moramo zahvaliti našemu g. župniku L. Kolencu, ker se toliko trudijo za zveličanje naših duš.

Ribno pri Bledu. Naša dekliska Marijina družba je imela tridnevne duhovne vaje, ktere je z največjo vnemo vodil preč. gosp. superior Valentin Eržen. Upamo na najboljši uspeh. Presrečno hvalo izražamo tem potom preč. g. superiorju za njegov obilni trud. Na praznik sv. Jožefa je bilo sprejetih 10 novih udov. Družba šteje točasno 99 udov. Bog daj prave stanovitnosti v dobrem!

Šmartno v Rožni dolini pri Celju. Vse ni tako, kot si voditelji žele; ali boljše je že, kakor je bilo pred par leti, ko se je ustanovila Marijina družba. Tedaj nas je bilo sprejetih 99. Od takrat se jih je sprejelo vsako leto nekaj nanovo, v teku teh let se jih je izklju-

čilo 12, poročilo 6, nekaj pa jih je odšlo drugam. Sedaj šteje družba 127 družbenk. »Bogoljubov« prihaja v našo župnijo čez 50, pa želeli bi bilo, da bi jih še več. Dekleta pridno prejemajo sv. obhajilo. Lepa je bila slavnost blagoslovljenja nove zastave na Malo Gospojnico. Zastava je krasna; na eni strani je slika Brezmadežne, na drugi Srca Jezusovega.

Ig pri Ljubljani. 8. februarja je po kratki a mučni bolezni izdihnila svojo blago dušo nepozabna Nežka Župec iz Matene v starosti 21 let, edina opora onemoglim staršem in vzorna družabnica Marijine družbe. Vdana v voljo božjo je prenašala svojo težko bolezen. Kako je bila pri vseh priljubljena, je kazal njen lepi pogreb, ki so se ga v obilnem številu udeležile njene sestre, ki so ji pri odprtem grobu zapele ganljive žalostinke v slovo. Priporočamo jo v pobožno molitev!

Sv. Anton v Slov. gor. Skromen spominček vzgledni Marijini družbenici Anici Kupljen v Kadrencih. Kdo ni poznal te blaže, ljubeznive 16letne deklice, ki je s svojim čednostnim življenjem dajala najlepši zgled vsem svojim vrstnicam? Bila je marljiva pri vsakem delu, zato pa si je pri težkem delu nakopala jetiko, katera jo je spravila v prezgodnji grob. Dolgo in mučno bolezen je prenašala skozi eno leto z junaško potrpežljivostjo. V svojih zdravih dnevih je rada pogostokrat pristopila k mizi Gospodovi, zato je tudi v njenih bolečinah prišel jo sedemkrat tolažit ljubi Jezus s svojim angelskim kruhom. Ko ga je zadnjikrat sprejela za sv. popotnico, zaželela si je smrti. Kako je bila povsod priljubljena, pokazal je njen krasni pogreb. Veliko število belooblečenih deklet jo je spremilo na mrtvaški vrt.

Dramlje. Vse besede o našem petju na shodih Marijine družbe v 2. številu. »Bogoljuba« bi bile morale izostati. Lepo petje ljubimo vsi in je dovoljeno v svetek in petek, samo nerednosti so prepovedane.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Uršula Selan, Ježica.

Ivana Novak, Starigrd pri Trebnjem.

Frančiška Mežek, Tržič.

Jožefa Jazbinšek, Pilštanj.

Marija Strašek, Pilštanj.

Antonija Pustišek, Pilštanj.

Marija Amon, Pilštanj.

Antonija Pogornik, Zavrh.

Roza Krebl, št. Ilj pod Turjakom.

Frančiška Anžlovar, št. Vid pri Zatičini.

Marija Gliha, št. Vid pri Zatičini.

Marija Hribar, št. Vid pri Zatičini.

Andrej Štular, Dolinčice, Koroško.

Marija Kranjc, Borovnica.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka oseba v veliki dušni in telesni stiski, za milost popolnega kesanja, da bi opravila dobro sv. spoved; za zmago hudih izkušnjav ter za dar zbrane molitve. — Neka oseba v zelo važni zadevi na priprošnje sv. Antona. — Vojak Fr. Kramar sebe in svojega starega, osamelega in potrtega očeta. — Marijina družabnica, da bi zadobila zdravje v glavi ter svojega očeta, da bi po dolgih letih zopet vredno prejel sv. zakramente. — Neka pijančevanju in drugim pregreham vdana oseba, da bi ji ljubi Bog podelil milost spreobrnenja. — Neka oseba, da bi zadobila darove sv. Duha. — A. K. za zdravje bolne noge. — T. N. za srečen izid v neki pravdi po nedolžnem obrekovane in za mir med sosedami. — Neka oseba svojo sosedo, ki daje očitno pohujšanje s prestopkom pete in šeste zapovedi božje. — Dve družini, v katerih vlada razdor. — Marijina družabnica za dušni mir, vredno prejetje sv. zakramentov ter gorečnost v molitvi. — Neka oseba, da bi bila uslišana v neki važni srčni in dušni zadevi. — Mladenič Marijine družbe za zdravje bolne noge. — Vse še ne uslišane prošnje.

Književnost.

»Šmarnice« za leto 1918 so nedavno izšle. Knjižico je spisal znani govornik dr. Jeršič pod naslovom »Lavretanske šmarnice«. Lepe so. Razpečavajo se hitro. Kdor jih hoče imeti, mora hiteti, da jih še dobi.

Knjiga »Vojska na Balkanu«, spisala profesorja dr. V. Šarabon in A. Sušnik, ki je bila več let prepovedana, se zopet dobi. Cena za broširan izvod 7 K 15 vin., elegantno vezan 11 K.

Obe knjigi se dobita v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Darovi.

Za najpotrebnejše misijone: Štupar Neža, Kamnik, 5 K; Bizjak Frančiška, 2 K; Levec Marjana, 1 K; Okorn Angela, 2 K; Neimenovana, Ljubljana, 5 K; Antonija Stegu, Gradec, 5 K; po ♯ Uršuli Kolar, Markačica, 20 K; Antonija Duh iz Radgone nabrala 61 K; **Neimenovana oseba iz Štajerskega 1000 K;** Frančiška Bajc, Zapuže, 12 K; Neimenovana iz Cerknice 20 K; Uršula Merhar, Ježica, 6 K; Mar. Merhar, Ježica, 4 K; Jožefa Bužga, Mirnapeč, 4 K.

Za odkup poganškega otroka: Zajec Marija, Zg. Zdobrova, 25 K (na ime Marija);

črnc žigon, Lokavec (za dečka z imenom Anton) 40 K; Angela Soban, Lokavec (za dečka z imenom Angelj) 40 K; Ivana Trošt, Lokavec (za dečka z imenom Francišek) 30 K; Neimenovana iz Doba (za dečka z imenom Janez) 30 K; Veronika Prodrik, Solčava (za dečka z imenom Janez) 30 K; Neimenovana iz Rečice na Paki (za zamorsko deklico z imenom Cecilija) 30 K; Ivan šantelj, Goriče (za dečka z imenom Janez) 25 K; Neimenovana iz Lipe (za dečka z imenom Francišek) 30 K; Jedert Dovč, Ježica (za dečka in deklico z imeni: Andrej, Elizabeta) 60 K.

Za gobovce: Ivan Zore, kaplan v št. Vidu pri Zatičini, 5 K.

Za stradajoče: Saje Mihael, župnik, Skaručina, 5 K.

Za misijone sploh: Saje Mihael, župnik, Skaručina, 10 K; A. Kvas 2 K; fantje in dekleta iz župnije Sv. Andraž v Slov. goricah, 160 K; Mar. Tavčar, Črnič, 2 K; Terezija Uršič, Hotavlje, 10 K; Marijana Uršič, Hotavlje, 30 K; Debelak Fr., Postojna, 20 K.

Za afrikanke misijone: Ivan Zore, kaplan v št. Vidu pri Zatičini, 2 K; Ivana Trošt, Lokavec, 10 K; po umrli Uršuli Kolar, Markačica, 20 K; vojak Anton Babič, 4 K; Ivana Lokar, Lokavec, 20 K; Mar. Žigon, Lokavec, 11 K; Terezija Nemeč, Lokavec, 20 K; župni urad Črnomelj 15 K 56 vin.

Za kruh sv. Antona: Ivan Zore, kaplan, 2 K; »Vaa« 23 K; po umrli Uršuli Kolar, Markačica, 20 K; Neimenovana oseba 5 K; Terezija Pavlinc, Sladkagora, 12 K; Genovefa Kajdič, Lovnanoč, 20 K.

Za frančiškanski samostan in cerkev sv. Antona v Brežicah: Neimenovana oseba iz št. Vida pri Vipavi 14 K.

Za frančiškanske misijone: Po umrli Uršuli Kolar, Markačica, 20 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: Po umrli Uršuli Kolar, Markačica, 20 K; Albert Pravst, kaplan, Dob (zbirka) 30 K 10 vin.; Ivan šantelj, Goriče, 20 K.

Za Armado sv. Križa: Po umrli Uršuli Kolar, Markačica, 20 K; M. Kvas 4 K; Franc Pivk, Stara Loka, 6 K.

Za varube Božjega groba: Župnija Črnič nad Idrijo 47 K.

Za Patronat sv. Vincencija: Rozalija Mulec, Sv. Marjeta ob Pesnici, 20 K.

Za cerkev na Sv. gori: Cerkevne pevke v Lokavcu na Goriškem 40 K.

Za cerkev na Sv. Višarjah: Neimenovana oseba 10 K; Marija Freisteiner 4 K; Franc Pivk, Staraloka, 20 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Albert Pravst, kaplan, Dob (zbirka) 43 K; Rozalija Mulec

Sv. Marjeta ob Pesnici, 20 K; Josip Markič, kaplan, Boštanj (zbirka), 12 K; po umrli Uršuli Kolar, Markačica, 20 K.

Za odkup zamorskega otroka: Jera Rus, Luče, 22 K; za krst zamorskega otroka (na ime Anton) Urša Nose, 20 K; Zupančič Franca (ime Veronika) 20 K.

Za »Misijonsko zvezo«: Neimenovan, 3 krone; Alojzij Čizek, župnik, Poljčane, 37 kron 60 vin.; Jožef Repič, Zapuže, 50 kron; Neimenovana iz Ljubljane 200 K; Saje Mihael, župnik, Skaručina, 10 K; Neimenovan, Sv. Jožef na Celjem, 30 K; **Starc Magdalena, Mekine, 200 K;** zbirka župljanov, Sv. Križ pri Kostanjevici, 170 K 20 vin.; Neimenovan, Sv. Križ pri Vipavi, 20 K; Neimenovan, Sv. Križ pri Vipavi, 7 K; Franc in Ana Arh, 50 kron; Cecilija in Angela Mužan, 4 K; Andrešek Jožef, Buče, 25 K; **umrli Janez Novak, dekan, 200 K;** Franciška Mak, Levec, 20 K; Neimenovan, Sv. Jožef nad Celjem, 18 K; deklinška Marijina družba, Prečina, 60 K; Krašovec Marija, Vrhnika, 30 K; Neimenovan, 10 kron; Neimenovan 2 K 80 vin.; **deklinška Marijina družba, Rudnik, 200 K;** »Roža« iz žalne, 200 K; **deklinška Marijina družba, žalina, 200 kron;** Neimenovan 307 K; Fugina Marija, Gradec, 20 K; Doroteja Bidovec, Zalog, 20 kron; Neimenovana, Ljubljana, 10 K; Franciška Ipavec, Rovte, 3 K; Franciška Uršič, Rovte, 1 K; Vižentin Uršula, 10 K; Štefan Boljan, župnik, Šišlavič, 7 K; šömen Janoš, vojak, Črešnovci, 20 K; Uršula Kolar, Markačica, za svojo umrlo mater 20 K; Pavla Bernard, Reteče, 10 K 20 vin.

Za »Misijonski dom«: Mušič Rozalija, 100 kron; Neimenovana 2 K; Gajšek Štefan, Hošnica, 100 K; Gajšek Marija, Hošnica, 100 kron; Gajšek Jožef, Hošnica, 100 K; Neimenovana, Ljubljana, 5 K; Gajšek Uršula, Hošnica, 100 kron.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali šč. gg. voditelji (do 13. aprila): J. Kete, mestni kaplan šentpeterski v Ljubljani 80 K (zbirka šolske mladine v Mostah), 20 K (zbirka Marijinega vrta); za odkup pog. otroka 70 K; — neimenovan iz štange pri Litiji 50 K; Janko Dolenc, kaplan v Trnovem na Notr., 15 K (zbirka šole na Vrbovem); dr. J. Ukmar, prof. v Trstu, 4 K; ga. Jož. Cerar, Ljubljana, 10 K; Ivan Vrhovnik, župnik, za trnovsko župnijo v Ljubljani, 60 K 20 vin.; svetnik Avg. Šinkovec, mestni župnik v škofji Loki, 100 K; Janko Barle, mestni župnik šentjakobski v Ljubljani, 206 K; Ant. Hafner, kaplan v Žužemberku, 70 K 50 vin.; svetnik J. Zabukovec, župnik, Križe pri Tržiču, 124 K 14 vin.; V. Vondrášek, župnik, Podbrezje, 46 K 40 v.

(van Strajhar, kaplan, št. Rupert na Dolenj., 30 K; Matija Noč, kaplan, Sodražica, 18 K; Karel Sparhakl, kaplan na Bledu, 113 K; Al. Lesar, kaplan, Staritrq pri Ložu, 44 K 74 vin.; Matej Ahačič, župnik, Leše, 30 K 88 vin.; Jernej Podpečan, vikar v Konjicah, 79 K 35 vin.; Jos. Ambrožič, kaplan, Polhov gradec, 74 K; Lud. Lederhas, katehet na uršulinski šoli v Škofji Loki, 150 K (IV. zbirka); Fr. Pfajfar, kaplan, Breznica, 20 K; Anton Jemec, župnik, št. Jakob ob Savi, 19 K 20 v; Fr. Pivk, posestnik, Stara Loka, 30 K.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. M. Kozar, kaplan pri Sv. Lenartu v Slov. goricah, 17 K 50 vin.; Marija Ahlin, žalina, 80 K; neimenovan 20 K; č. g. dr. G. Pečjak 100 K; neimenovan bolnik 10 K; A. Esih 2 K; župnija Ajdovec 12 K; št. Vid nad Ljubljano 100 K; Škofja Loka 200 K; št. Lovrenc 100 K; Janče 9 K; Kokra 4 K; Stranje 4 K; Selca 129 K 40 vin.; št. Lenart nad Škofjo Loko 21 K; Podbrezje 15 K; Sela pri Kamniku 75 K; Marijina družba pri Sv. Jakobu v Ljubljani 200 K kot ustanovnico; žalina 120 K; Sora 75 K 26 vin.; Sodražica 14 K; Brezovica 10 K; Javor pri Ljubljani 8 K 58 vin.; Dobrnič 59 K 27 v.; Skaručina 4 K; Vipava 3 K 42 v.; Duplje 10 K; št. Peter pri Novem mestu 35 K; Moravče 130 K; Leni Hammer pri Gradcu zbrala 30 K (venec); Marija Novljan 50 K; neimenovani 1000 K; neimenovana 55 K; za vsakdanji kruh 30 K.

Za odkup poganskih otrok: Neimenovana iz Trbovelj (za dekllico Marijo) 30 K; Neimenovana iz župnije Trebnje (za dečka z imenom Jožef) 30 K, (za dekllico z imenom Marija) 30 K; Jožefa Cugelj (za dekllico z imenom Jožefa) 60 K; Neimenovana iz Breznice (za dečka in dekllico z imeni Jožef in Marija) 50 K; Franciška Kristan, Škedenj pri Trstu (za dekllico z imenom Marija Franciška) 24 K; Anton Zorn, Lokavec (za dečka in dekllico z imeni Anton in Elizabeta) 70 K; Antonija Stibilj, Lokavec (za dečka in dekllico z imeni Anton in Marija) 60 K; Neimenovana iz Lokovca (za dečka in dekllico z imeni Francišek Seraf. in Ana) 60 K; Pepina Bole, Žeje (za zamorčka z imenom Jurij) 30 K; župni urad št. Jurij ob Taboru za dva zamorčka 50 K; Valentin in Helena Užnik (za zamorčka z imeni Valentin in Uršula) 120 K; Tomaž in Uršula Tratnik, Sela p. Borovlje (za zamorčka z imeni Tomaž in Uršula) 120 K; Marija Užnik, Sela p. Borovlje (za zamorčka) 25 K; Franciška Prijatelj, št. Vid-pri Planini (za dečka z imenom Anton Pad.) 30 K; Neimenovana s Primskovega (za dečka z imenom Janez Kapi-stran) 40 K.

Za Dejanje sv. Definstva: Matija Lunder, Legen, otajarsko, 20 K; Matej Tavčar, kaplan, Selca, Gor., 70 K; Janez Miklavčič, župnik, Zavrac, 10 K; druga zbirka šolskih otrok, Selca, Gor., 60 K.

NAZNANILO GLEDE SIROT.

Deset vojnih sirot se sprejme v vojno sirotišče na Homcu. Priglasé naj se Dobrodelni pisarni v Ljubljani.

Op. Ob nedeljah in praznikih je pisarna zaprta.

LISTNICA.

F. J. iz Č. V. Zavod za padla dekleta (sester dobrega Pastirja) je v Gradcu. Najbolje bi bilo obrniti se na č. g. dr. Alojzija Nastrana, Graz, Mariengasse 48.

M. O. M. »Hvaljen Jezus« se vam zdi prekratko; biti bi moralo »Hvaljen bodi Jezus«. Vidite, ljuba moja, to je samó navada, ušesa in jezik nista navajena; pa počasi se bosta že privadila. Po vašem bi bilo tudi »dober dan, dobro jutro, dober večer, lahko noč«, prekratko, reči bi se moralo »dober dan i. t. d. bodi!« Kar pa se tiče »Hvaljen Gospod Jezus«, to pa moramo prepustiti višjim gospodom, ki imajo to določati. Res pa je, kar pravite, da zdaj hoče biti vsak gospod, samo Gospodu Jezusu ljudje ne dajo časti, ki mu gre.

A. C. in drugim. »Hči Brezmadežne« se dobi zdaj v »Ničmanovi prodajalni v Ljubljani«. Naslov zadostuje kar tak.

A. K. Kje je Magyzacki, tega pa tudi pri nas ne vemo.

—n— Če se še lahko imenuje Marijin otrok, ako izgubi čistost itd., tega ne moremo odgovarjati javno, to vprašajte spovednika!

Č. g. I. R. Vaši želji se bo ustreglo; a ni mogoče tako hitro, kakor Vi želite. »Družbenik Marijin« bo izšel v nekaj mesecih. — Knjižica »Bog med nami« bo pa v kratkem do tiskana.

M. E. O volitvah v predstojništvo M. dr. bomo enkrat govorili posebe.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

S prihodnjo 6. številko »Bogoljuba« ustavimo list vsem cenj. naročnikom, ki dotlej ne bodo poravnali naročnine za naš list. Vsak naš naročnik in naročnica naj torej takoj po prejemu te-le majeve številke takoj pošlje znesek 4 kron na upravništvo »Bogoljuba« v Ljubljano, ako ve. da ni glede naročnine vse v redu.

Glasilo Misijonske zveze.

Poročilo o misijonskem zborovanju

ki se je vršilo dne 3. aprila v Ljubljani v veliki semeniški dvorani. Zbralo se je bilo blizu 30 gospodov iz raznih krajev, slovenskih in hrvatskih dežel. Imeli smo v svoji sredi tudi dva škofa, ljubljanskega in križevskega. Presvetli g. knezoškof Jeglič pozdravi prijazno vse gospode, želi temu delu dobrega uspeha in božjega blagoslova ter imenuje g. kanonika Nadraba za predsednika zboru. Zapisnik je vodil gosp. semeniški podvodja dr. Fabjan.

Prvo poročilo nam je podal g. prelat Ehrlich iz Celovca o ustroju, pomenu in delovanju »lijonske družbe za razširjenje sv. vere«. To je prava katoliška družba, ki je tako zasnovana, da se naslanja na pravno ustavo sv. Cerkve; župniki in škofje so po svoji službi voditelji misijonskih odsekov in skupin. Ta družba je velikega pomena za razširjanje sv. vere med pagani, je nabrala in razdelila že mnogo sto milijonov v ta namen. Priporočajo jo papeži in škofje prav toplo. Zato predlaga g. poročevalec, naj se vpelje ta družba tudi po vseh župnijah v naših krajih.

Drugi poročevalec v tej zadevi je bil urednik »Bogoljuba«. Tudi on hvali ustroj in delovanje te družbe, priznava velike zasluge, ki si jih je nabrala za razširjanje sv. vere, vendar pripomni, da ne ustreza popolnoma našim namenom. »Lijonska družba« samo nabira denar in ga potem pošilja naprej v misijone, ne skrbi pa za misijonski naraščaj, za vzgojo misijonarjev. Pri nas pa je to glavni namen »Misijonske

zveze«, ustanoviti misijonski zavod. Dobro bi bilo, če bi se vpeljala tudi pri nas ta družba, da bi postala naša »Zveza« nekakšna podružnica »Lijonske družbe«, vendar bo treba stopiti prej v stik z njenim odborom, da bomo videli, ali nam bo mogoče v tej skupnosti delati za naše posebne namene. Poročevalec upa, da bo mogoče.

Tretje poročilo nam je podal o delovanju in ciljih »Apostolstva sv. Cirila in Metoda« g. dr. Franc Grivec, tajnik in blagajnik tega društva. Apostolstvo se bo prosovalo v mednarodno družbo za spreobračanje razkolnikov. Tudi se ne bo več omejevalo na Balkan, ampak razširilo na ves vzhod. — Apostolstvo sprejme skrb za razkolnike, Misijonska zveza pa za pogane.

O »Dejanju sv. Detinstva« je poročal g. katehet Anton Čadež. Iz tega poročila smo spoznali veliki pomen tega društva, ki je organiziralo krščansko mladino za misijonsko delo. Neverjetno skoro je slišati, da so otroci nabrali na stotine milijonov kron za misijone. Pri nas to »Dejanje« še ni zadosti razvito, zato želi in priporoča, naj bi se razširilo in se postavili tudi pravilni voditelji in upravni sveti.

Zatem se je začela razprava o misijonskih glasilih ali listih. Poročala sta o tem gg. dr. Pečjak in msgr. Podgorc. Nasvetovali so trojno vrsto glasil. Najvišje gori bi bila za duhovnike znanstvena priloga k »Voditelju«, ki izhaja v Mariboru.

Uredništvo tega lista bi prevzelo tudi skrb za to prilogo. Dalje naj bi izhajal poljudno znanstven list, namenjen družinam izobrazenih krogov, ki bi prinašal spise in slike o misijonskem življenju in delovanju. Izdajanje bi prevzela Mohorjeva družba v Celovcu, vodstvo bi imel konzorcij petih članov, katere določijo misijonske družbe. Krajna poročila o misijonskem gibanju doma in v misijonih naj bi prinašali tudi drugi, zlasti nabožni listi. Nekateri gospodje so imeli pomisleke proti taki dokaj zamotani organizaciji misijonskih glasil, vendar je za zdaj ostalo pri teh načrtih. Če se bodo mogli izpeljati, se bo videlo.

O misijonskem semenišču so poročali gg. dr. Ant. Zdešar, dr. Jos. Srebrnič in dr. Severović iz Zagreba. Dr. Zdešar je razvil kratko pa jasno načrt, kako bi se osnovalo misijonišče, ako bi duhovniki misijonske kongregacije (lazaristi) sprejeli odgojo bodočih misijonarjev. Splošno znanstveno, bogoslovno in ascetično ali čednostno izobrazbo bi dobivali skupno z domačimi gojenci, posebno za misijonarje potrebno pa v lastnem oddelku. Ti misijonarji bi ostali svetni duhovniki in bi si izbirali prosto svoje misijonske pokrajine, dokler ne dobi »Misijonska zveza« svoje misijonskega okraja. To je za zdaj sa-

mo splošen načrt, podrobnosti se bodo pozneje določile.

Drugi poročevalci so razvijali svoje misli z raznih stališč, zlasti z ozira na razkolne kristjane. Zastopnik »Apostolstva« je razodel načrte tega društva. »Apostolstvo« naj se loči načelno in popolno od »Misijonske zveze«, zato postavi in osnuje za svoje namene svoja lastna semenišča. Malo semenišče za dijake bi stalo tam kje blizo zavoda sv. Stanislava v št. Vidu, veliko pa še nima določenega mesta. Vsi misijonarji »Apostolstva« morajo stopiti v posebno misijonsko kongregacijo in sprejeti grško-iztočni obred. Sedež te misijonske kongregacije je Lvov v Galiciji. Ustanovitelj je nadškof Szeptycki, metropolit grško-katoliške cerkve v Galiciji. Kongregacija ta še ni potrjena v Rimu, oglasilo se je pa zanjo že nekaj kandidatov, tudi Slovencev.

O ženskem misijonišču je lepo poročal gospod Andrej Tumpej C. M. Pokazal je, da imajo prednost za misijonsko delo karitativne kongregacije, zlasti one, ki imajo poleg sebe redovnike istega reda, ki skrbi za njihovo dušno vodstvo.

Posvetovanje je trajalo od 10. ure dopoldne — s presledkom opoldne — do pol 6. zvečer. Bog daj svoj blagoslov in uspeh!

Dr. J.

Lijonska družba za razširjanje sv. vere.

Na misijonskem posvetovanju dne 3. aprila v Ljubljani je bilo sklenjeno, da naj se tudi pri nas vpelje lijonska misijonska družba ali prav natančno takole: Slovenska »Misijonska zveza« se odobri, se preuredi po vzoru lijonske družbe in se razširi po vsem katoliškem slovanskem jugu.

Ker bomo torej našo »Misijonsko zvezo« preuredili po lijonski družbi, moramo vedeti, kaj in kašzna je lijonska misijonska družba.

Lijon (Lyon) je za Parizom največje francosko mesto. Ko smo ravno zdaj deset let Slovenci romali v Lurd, smo šli tja in

nazaj skoz Lijon, nazaj grede smo tam tudi prenočili in imeli službo božjo v prekrasni cerkvi Maria de Fourviere, ki je zidana na višini, nad mestom.

V tem mestu se je ustanovila 3. maja l. 1822. misijonska »družba za razširjanje sv. vere.« To je nieno pravo ime. Čez štiri leta se bo obhajala stoletnica ustanovitve te družbe. Misijonskih družb ali društev je po svetu mnogo. A lijonska je največja. To je prava svetovna družba. Že ustanovniki so sklenili razširiti jo po vsem svetu. Papeži jo večkrat priporočajo in žele, da se povsod razširi.

Družba nabira darove za misijone in

jih odpošilja vsako leto v misijone celega sveta. Nabere pa vsako leto 7—8 milijonov frankov. Seveda ko bi bila res povsod razširjena, kakor bi bilo želeti, bi lahko nabrala še trikrat toliko. Zdaj pa je ravno v Avstriji še silno slabo razširjena. Pomislite, da v celi Avstriji nabere na leto samo 60.000 frankov, dočim sama Francoska zbere na leto nad 3 milijone.

Urejena je pa družba tako:

Vsak ud moli vsak dan en očenaš in češenamarijo za razširjanje sv. vere s prošnjo: sv. Frančišek Ksaverij, prosi za nas! Poleg tega da vsak teden 5 vinarjev (centimov) za misijone, ali pa vsak mesec, ali le enkrat na leto toliko, da znaša ravno toliko.

Deset udov se vzame skupaj in tvorijo zase eno desetorico (dekado). Njim na čelu je en nabiralec ali pospeševalec, ki pobira od njih denar in skrbi, da je desetorica vedno polnoštevilna.

Deset desetoric se vzame zopet skupaj in tvorijo eno stotnijo. Njim na čelu je navadno duhovnik, župnik ali kaplan.

Deset stotnij tvori skupaj eno divizijo. Njej na čelu je gospod dekan.

Na čelu vseh teh desetoric, stotnij in divizij je pa v vsaki škofiji škofijski odbor, obstoječ vsaj iz pet udov.

Več škofijskih odborov skupaj pa tvori zopet osrednji odbor za več škofij ali dežel, za cel narod ali državo skupaj.

Vrhovno vodstvo ali centralni svet cele družbe pa je v Lijonu. In en podoben svet tudi v Parizu. Tja se steka ves nabrani denar. Tja pa se stekajo tudi poročila misijonarjev s celega sveta, in po teh poročilih, iz katerih se razvidijo potrebe posameznih misijonov, razdeli centralni svet vse darove natančno, pravično in nepristransko med misijone po celem svetu.

Ta uredba družbe: po desetoricah, stotnijah, divizijah in škofijah se menda prav dobro obnaša. Kjer se tega reda drže, tam družba cvete; kjer ne, propada.

Lijonska družba ima za svoje ude in pospeševalce velike predprave (privilegije) in odpustke. Pri nas ta svetovna misijonska družba še ni poznana. Naša »Misijonska zveza« ima torej postati nekaka podružnica te lijonske družbe. Toda pod enim važnim pogojem. Namreč pod tem, da se nam dovoli najprej postaviti lasten misijonski zavod. To je namreč naš glavni cilj, od katerega ne moremo odnehati.

Lijonska družba pa misijonskih zavodov ne napravlja in tudi ne podpira. Marveč ona nabrani denar samo pošilja ven v misijone po tujih deželah. Da se torej morejo ustanavljati in vzdrževati zavodi, v katerih se misijonarji vzgajajo, zato imajo po raznih deželah: Francoskem, Laškem, Nemškem itd. poleg lijonske družbe tudi še druge misijonske družbe, ki skrbе za te zavode. Tako imajo n. pr. na Nemškem kakih 30 različnih misijonskih družb in društev.

Mi pa ne moremo in nočemo imeti za vsako stvar posebnega društva: eno za to, da bi skrbelo za domači zavod, drugo pa za to, da bi zbiralo denar za tuje misijone; ampak hočemo oboje združiti v enem društvu. In sicer tako: naprej zavod, potem ko je ta oskrbljen, pa pošiljamo denar v misijone.

Upamo, da bo tako vsem prijateljem misijonov prav, pa da bodo tudi v Lijonu (oziroma v Rimu) s tem zadovoljni. Želeti bi bilo, da bi se Misijonska zveza po tem lijonskem vzorcu izpeljala čimprej po vseh slovenskih in hrvaških škofijah. V ta namen se bodo dale tiskati posebne zapisovalne pole in sprejemnice.

Misijonska misel v Žalini.

Ni posebno velika žalska fara na Dolenskem. Sedaj med vojsko biva v njej okoli 1100 duš, ki se razdele na različne manjše in večje vasice: Velika in Mala Žalna, Veliko in Malo Mlačevo, Rutanjska vas, Zagradec, Plešivica, Gatina, Blato in Luče.

Lani sta bila v domači farni cerkvi dva misijonska govora: na praznik sv. treh Kraljev in velikonočni ponedeljek; letos je bil do sedaj en sam govor in sicer na praznik Materē božje o Svečnici. S čudovitim zanimanjem so ljudje vedno k tem govorom prihitali ter cerkev vsakokrat napolnili. A kar zažarelo je v njih srcih, ko so slišali, da hočemo odslej dalje tudi mi Slovenci na poseben način delovati za spreobrnjenje poganov, ne samo z molitvijo, ampak tudi z deli požrtvovalne ljubezni, ki naj pomagajo vzgajati na domačih tleh in v lastnih zavodih slovenske misijonarje in slovenske misijonske sestre. Srca so se odprla in v dobišene enega celega leta od lanske do letošnje velike noči se je v ti ljubki fari nabralo za misijone nad 7800 kron. Darovi so se oddajali vsem štirim misijonskim družbam, ki v tem oziru pred vsem nastopajo na Slovenskem: Misijonski zvezi, Apostolstvu sv. Cirila in Metoda, Družbi sv. Petra Klaverja in Dejanju sv. Detinstva. Ni se delala nikaka sila; saj imajo vse štiri družbe isti svetj namen: pridobivanje nesmrtnih duš za Kristusa in katoliško Cerkev, dasi so pota in način različni. Vsak darovalec bodi tukaj prost ter naj sledi vplivu milosti, ki ga nagiba, da prinese svoj dar iz ljubezni do Jezusa raje sem kakor tja ali pa raje tja kakor sem. Nabralo se je torej 7800 kron. Od teh je dobila Misijonska zveza nekaj nad 6680 K. Med 54 ustanovniki, ki jih letošnji Misijonski koledar pri Misijonski zvezi za l. 1917. izkazuje, jih je 17, torej tretjina iz žalske fare. Pa so med tem pristopili zopet novi! — Nekaj nad 550 kron je bilo nabranih za afrikanske misijone; vsota se je oddala Družbi sv. Petra Klaverja. Skoraj 350 kron je dobilo Apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Za Dejanje sv. Detinstva so darovali otroci 72 kron; ostala vsota je šla za različne druge misijonske namene, kakor je bilo tudi v »Bogoljubu« izkazano.

Poleg tega je prišlo v faro najmanj 40 Misijonskih koledarjev ter nekaj izvodov »Odmeva iz Afrike« in »Zamorskega otroka«.

Sodeč po teh zunanjih znakih mora pač vsakdo priznati, da je misijonska misel v Žalini zelo živa. Ogenj, ki jo raznaša naokoli, prihaja iz domače dekliške Marijine družbe. V njej obstoji poseben misijonski odsek; pa tudi splošno vlada v družbi velika ljubezen do misijonov. Skoraj vse delo, da se je tekom enega samega leta nabrala zgoraj navedena velika vsota, se je izvršilo po članicah Marijine družbe.

Gotovo, darovi sami njo glavna stvar pri misijonih, kjer se gre za velike nadržavne naloge, za spreobračanje nesmrtnih duš. Glavna stvar je molitev. A da se tudi ona ne zanemarija, pričajo darovi sami, ki bi bilj v taki meri nemogoči, ako bi srca ne bila molitveno razpoložena; pričajo družbe, katerim so darovi namenjeni, kajti one nalagajo in pripotočajo svojim udom molitev in sicer vsakdanjo molitev za misijone bodisi med razkolniki bodisi med pagani. Ljudje pa vzamejo zelo resno take dolžnosti oziroma take nasvete.

Nalašč so tukaj samo suhi podatki izkazani. Misijonska misel odpira ljudem pogled, jim odpira tudi srca ter jih dela dobre in plemenite. Ona kliče nujno blagoslov božji na zemljo doli. In slovensko ljudstvo potrebuje mnogo blagoslova iz nebes posebno sedaj, ko se gre za vso njegovo bodočnost. Ali ni ravno misijonska misel tista moč, ki naj dviga srca naša k najlepšim vzorom in naj jih trga od posvetnosti ter raznih strasti? Tista moč, ki naj Boga samega pritegne dolina naša, da se za nas na poseben način zavzame — sedaj, ko toli hrepenimo po mogočni pomoči!

Naj gre torej misijonska misel ven med narod! Naj narod naš postane nje veliki učitelj; ž njo bo postal velik tudi sam pred Bogom in ljudmi!

Op. uredništva. Bodi žalinska fara v tem oziru zgled in spodbuda vsem drugim! Kaj bi se dalo narediti, ko bi povsod vladala taka gorečnost za misijone kakor tukaj! Čast Žalini in blagoslov od Boga!

presv. Srca v bratovski cerkvi; c) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; d) udom Marijine družbe; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine sv. Družine. — Tretjerednikom vesoljna odveza in popolni odpustek kakor 13. dan.

10. **Petek.** Kdor opravlja pred Binkoštni ali v osmini praznika devetdnevnic na čast sv. Duhu za zedinjenje sv. Cerkve, dobi vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen, enkrat pa popolni odpustek pod navadnimi pogoji.

12. **Nedelja.** Pričetek Alojzijeve pobožnosti. Glej spodaj.

13. **Ponedeljek. Sv. Peter Regalat.** Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

19. **Nedelja. Binkošti. Sv. Ivo.** Popolni odpustek: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje; b) udom rožnovenske bratovščine v katerikoli cerkvi; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) udom bratovščine sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo bratovsko ali farno cerkev; e) tretjerednikom kakor 13. dan; f) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obiščejo cerkev. — Tretjerednikom še en popolni odpustek in vesoljna odveza. — Glede devetdnevnic glej 10. dan tega mesca. Kdor jo je že opravil, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke.

24. **Petek. Marija pomočnica kristjanov.** Popolni odpustek udom bratovščine naše ljube Gospe vedne pomoči.

25. **Sobota. Sv. Magdalena Paciška.** Popolni odpustek udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

26. **Nedelja, zadnja v mescu. Presv. Trojica.** Popolni odpustek: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) tretjerednikom kakor 13. dan; istim vesoljna odveza.

30. **Četrtek. Sv. Ferdinand.** Popolni odpustek tretjerednikom kakor 13. dan.

31. **Petek. Praznik naše ljube Gospe presv. Srca.** Udom bratovščine popolni odpustek danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

Mesečne pobožnosti. 1. **Šmarnice.** Kdor hodi k šmarnicam ali pa sam zase vsak dan kaj moli v čast Materi božji, dobi vsak dan 300 dni odpustka, enkrat v mescu pa dobi popolni odpustek. — 2. Kdor gre po vrsti šest nedelj ali šest petkov pred praznikom presv. Srca Jezusovega k spovedi in k sv. obhajilu in moli po namenu sv. očeta v cerkvi, v kateri se ta praznik obhaja, dobi vselej popolni odpustek. Prva izmed nedelj je 28. aprila, prvi izmed petkov pa je 3. maja. — 3. **Šestnedeljska pobožnost na čast sv. Aloj-**

ziju. Kdor šest nedelj po vrsti prejme zakrament sv. pokore in sv. obhajilo in kaj moli ali premišljuje ali drugače kaj dobrega stori na čast sv. Alojziju, dobi vsako teh nedelj popolni odpustek. Ko bi pa kdo katero teh nedelj ne mogel iti k sv. obhajilu, bi moral pobožnost iznova začeti. Najprimernejše je, s pobožnostjo pričeti 12. maja.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva Jezusovega« so poslali čč. gg.: Žust Ign., župnik, Ajdovec, 12 K 44 vin.; Jakob Strekelj, kpl., Kostanjevica, 57 K 48 vin.; Val. Zabret, žpk., Št. Vid nad Ljubljano, 238 K; Fr. Pokorn, žpk., Besnica, 30 K 50 vin.; svetnik Avg. Šinkovec, mest. žpk. v Škofji Loki, 25 K; Fr. Šusteršič, kpl., Prečina, 50 K; Jos. Vrankar, žpk., Mirna na Dol., 55 K 40 vin.; Ign. Omahen, kpl., Dobropolje, 67 K; Lud. Lederhas, katehet v Škofji Loki (III. zbirka) 100 K; župni urad Št. Jurij pri Kranju 20 K 16 vin.; Jos. Rogelj, kpl., Št. Jernej, 91 K; gdč. Franja Pernič, Kranj, 75 K; Janko Dolenc, kpl., Trnovo (III. zb.), 10 K; J. Langerholz, žpk., Št. Lenart, 32 K; Jern. Vurckl, žpk., Št. Vid na Št., 25 K; Fr. Rupnik, kpl., Hrenovice, 50 K; Fr. Ramprè, kpl., Sevnica ob Savi, 303 K.

Kislo vodo »Silva vrec«

in vino

razpošilja

A. Oset, pošta Guštanj, Noroško.

Ročni mlin za žito!

Moj izvorni ročni mlin za žito je izhoben za debelo in fino mletev vsako-

vrstnega žita, je priprosto pa trpežno izvršen z izmenjavajoč mlevnimi ploščami iz trdega materiala in skoro neporušen tudi pri največji porabi. Neobhodno potreben za vsako gospodinjstvo. Model 4 s vrtlom za mali obrat, teža 7 kg K 100.—. Model 5 z gonilnim kolesom za večji obrat okoli 12 kg

K 120.—. Razpošilja z Dunaja proti predplačilu zneska glavno zastopstvo **MAX BÖHNEL,** Dunaj IV. Margaretenstr. 27.

Dobri brivski in lasestrižni aparati

Ia britev iz srebro-jekla K 3-50, 4, 5; varnostni brivski aparati, poniklani K 3, 5, zn. »Perfekte« s 6 rezili K 16, 20; dvorez. res. rezila tucat K 5, 6. Ia lasestrižni aparati K 11, 12. Zamena dovoljena ali denar nazaj. Pošilja po povzetju ali predplačilu c. in kr. dvorni založnik **JAN KONRAD**, izvozna tvrdka, Brūx št. 1753, Češko.

Slovenski vojak.

Slovenski vojaki, segajte po svojem koledarju, prvem te vrste na Kranjskem; soproge, sestre, hčere, ne pozabite za svoje drage omisliti knjižico, ki jo vŝak vojak nujno potrebuje.

Zelo primerna za darilo!

Dobiva se po vseh knjigarnah ali pa naravnost pri založniku

Jan. N. Jegliču, ŝol. vodju v Ljublj.

Cena vezanemu izvodu 1.50 K. Naroča se najceneje po nakaznici. Po povzetju se na vojno poŝto ne pošilja.

Paramente

cerkveno orodje, celotne cerkvene
oprave itd.

dobavlja najcenejŝe

JOSIP VEND, specialna trgovina,
Jabloné ob Orlici, Češko.

500
kron

2977

Vam plačam, ako Vaŝih kurjih oces, bradavic in trde koŝe, tekem 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pis-

mom K 2.75, 3 lončki K 5.50, 6 lončkov K 8.50

Stotine zahvalnic in priznalic. — **KEMENY**, Kaschau (Kassa) L, poŝtni predal 12.668, Ogrsko.

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Mikloŝiĉeva cesta ŝt. 6, za franĉiŝkansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➔ **4 1/4 %** ➔

brez odbitka rentnega davka, katerega plaĉuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naloŝene. ker posojilnica daje denar na varna posestva na deŝeli in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po poŝti in daje za njih vplaĉilo na razpolago poŝtne poloŝnice. Sprejema tudi vloge na tekoĉi raĉun ter daje svojim zadrūžnikom posojila proti vknjiŝbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroŝtvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljŝe.

Rezervni zakladi znaŝajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1917 nad 34 milijonov kron.